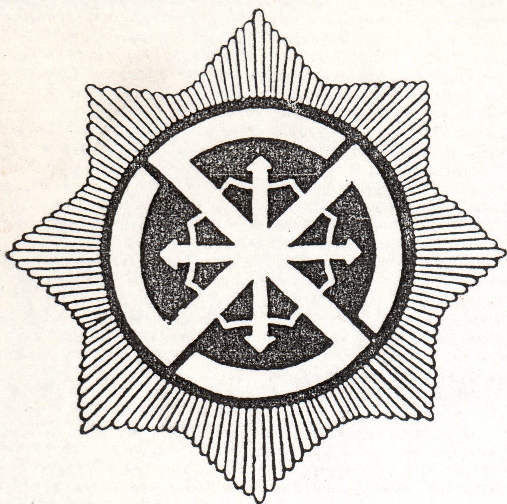

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 1981

ΔΟΥΛΟΙ ΟΝΤΕΣ ΤΩΝ ΑΕΙ ΑΤΟΠΩΝ,

ΥΠΕΡΟΠΤΑΙ ΔΕ ΤΩΝ ΕΙΩΘΟΤΩΝ.

22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1941 - 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1981

Στίς 22 'Ιουνίου συμπληρώνονται σαράντα χρόνια ἀπό μία μεγάλη ἡμέρα, ἀπό μία ἡμέρα ὀρόσημο τῆς Εὐρωπαϊκῆς 'Ιστορίας. Συμπληρώνονται σαράντα ὁλόκληρα χρόνια ἀπό τήν ἡμέρα πού ὁ 'Αρχηγός τοῦ Γερμανικοῦ Ράϊχ ἐν ὀνόματι τῆς Εὐρώπης καί τοῦ 'Ελληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἐκύρηξε τόν πόλεμο ἐναντίον τοῦ μπολσεβικισμοῦ καί τῆς βαρβαρότητος.

Τό πρωϊνό τῆς 22ας 'Ιουνίου 1941 οἱ Εὐρωπαῖοι 'Εθνικοσοσιαλιστές ἄρχισαν τόν ἐπικό τους ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ἀχρείου συνασπισμοῦ μπολσεβίκων καί καπιταλιστῶν, ἑβραίων καί ἐξεβραϊσμένων. Καί ἐνῶ ὅλη ἡ Εὐρώπη ὑπό τήν φωτισμένη ἡγεσία τοῦ 'Αδόλφου Χίτλερ ἀγωνιζόταν νά συντρίψῃ ὁλοκληρωτικά τήν κόκκινη τρομοκρατία οἱ δημοκράτες ὅλου τοῦ κόσμου ἔσπευδαν νά γίνου ἀρωγοί καί συμπολεμιστές τοῦ αἱμοσταγοῦς δυνάστη Στάλιν.

"Οχι, δέν ἔχουν δικαίωμα νά λένε ὅτι εἶναι ἀντικομμουνιστές ὅσοι τήν στιγμή πού τό ἀπάνθισμα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Νεολαίας ἄφηνε τήν τελευταία του πνοή στίς ἀφιλόξενες 'Ασιατικές στέππες, ὅσοι ἀντί νά δώσουν ὅλες τους τίς δυνάμεις στήν Εὐρωπαϊκή Σταυροφορία κατά τοῦ μπολσεβικισμοῦ ἔσπευδαν νά γίνουν σύμμαχοι τῶν κομισαρίων καί τῶν ἑβραίων καί νά δημιουργήσουν ἐσωτερικό μέτωπο καταφέρνοντας χτυπήματα στή πλάτη τῆς μαχομένης πρωτοπορίας τῆς Φυλῆς.

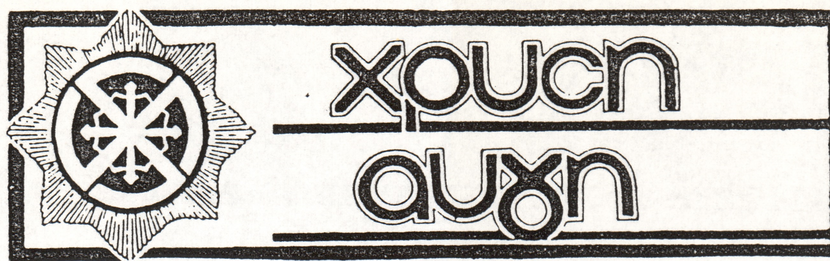
Στίς 22 'Ιουνίου συμπληρώνονται σαράντα ὁλόκληρα χρόνια ἀπό τήν ἡμέρα πού ἡ 'Εθνικοσοσιαλιστική Εὐρώπη ἐκύρηξε ἀμείλικτο πόλεμο διαρκείας ἐναντίον τῆς πλουτοκρατίας καί τοῦ κομμουνισμοῦ. Αὐτοῦ τοῦ πολέμου συνεχιστές ἐμεῖς σήμερα τιμοῦμε τήν μνήμη 'Εκείνων πού μέ Πίστη ἀκλόνητη ὡς τήν στερνή τους πνοή ἔπεσαν μαχόμενοι γιά τήν Τιμή, τό Αἷμα, τήν Εὐρώπη καί τόν Πολιτισμό!

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ: «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

'Υπεύθυνος συμφώνως τῷ νόμῳ: Νικόλαος Μιχαλολιάκος

τεῦχος 5ον Μάϊος-Ἰούνιος 1981 - τιμᾶται δρχ. 20

Ε Μ Ε Ι Σ

῾Υπάρχουν πολλοί καί διάφοροι πού γιά διαφορετικούς λόγους καί αἰτίες ὁ καθένας ρίχνουν λάσπη ἐναντίον τοῦ περιοδικοῦ μας καί τῶν ἀνθρώπων πού μοχθοῦν γιά τήν ἔκδοσί του.

Μᾶς κατηγοροῦν ὅτι εἴμαστε Παγανιστές, Ναζιστές, τυχοδιῶκτες, ἀναρχικοί, ἐξτρεμιστές κτλ.

῎Ισως περιμένετε ὅτι μέ αὐτό τό ἄρθρο ἔχουμε σκοπό νά ἀπολογηθοῦμε καί νά ἀνατρέψουμε τά ἠλίθια ἐπιχειρήματα τῶν διαφόρων δεκαρολόγων κατηγόρων μας πού τήν μιά μέρα ἐμφανίζονται Μεταξικοί, τήν ἄλλη Χουντικοί καί τήν ἐπομένην Βασιλικοί. ᾿Απεναντίας θά στηρίξουμε τίς κατηγορίες τους δηλώνοντας ὅμως τήν πραγματική αἰτιολογία κάθε χαρακτηρισμοῦ πού μᾶς ἀποδίδουν.

Εἴμαστε παγανιστές γιατί ἡ ὕπαρξίς μας σέβεται καί πορεύεται πάνω στούς τόνους τῆς μουσικῆς τῶν φυσικῶν νόμων χωρίς νά ἀγνοῆ τήν μαγεία τοῦ ἀπρόβλεπτου, τήν μοναδικότητα τῆς στιγμῆς καί τόν θετικό ὑποκειμενισμό τοῦ ἀνθρώπου-στοιχείου τῆς φύσεως. Εἴμαστε παγανιστές γιατί εἴμαστε ῞Ελληνες, γιατί μᾶς εἶναι ἀδύνατο νά παραδεχθοῦμε ἄλλες ἀξίες ἐκτός ἀπό αὐτές πού ἀπορρέουν ἀπό τό θαῦμα τοῦ ῾Ελληνικοῦ Πνεύματος. Εἴμαστε παγανιστές γιατί στή θέσι τῶν ἡρώων καί τῶν φιλοσόφων μας δέν θά μπορέσουμε ποτέ νά βάλουμε προφῆτες σκοτεινούς καί βασιλιάδες αἱμοσταγεῖς ἑνός ἄξεστου νομαδικοῦ λαοῦ. Εἴμαστε παγανιστές γιατί στήν καλύτερη ἀντίθετη περίπτωσι θά συναντούσαμε τόν θάνατο μέ τήν μορφή τῆς εὐτυχισμένης γαλήνης τοῦ παραδείσου.

Εἴμαστε Ναζιστές ἐάν αὐτό δέν σᾶς ἐνοχλεῖ γλωσσικῶς, (ἐμᾶς μᾶς ἐνοχλεῖ), γιατί μέσα στό θαῦμα τῆς Γερμανικῆς ᾿Επαναστάσεως τοῦ 1933 εἴδαμε τήν Δύναμι πού θά λυτρώση τήν ἀνθρωπότητα ἀπό τήν ἑβραϊκή σαπίλα, εἴδαμε τήν Δύναμη πού θά μᾶς ὁδηγήση σέ μιά καινούργια Εὐρωπαϊκή ἀναγέννησι, εἴδαμε τήν λαμπερή ἀναβίωσι τῶν ἀρχέγονων ἐνστίκτων τῆς φυλῆς, εἴδαμε μία δυναμική φυγή ἀπό τόν ἐφιαλτικό βιομηχανικό μαζάνθρωπο σέ ἕναν νέο καί ταυτόχρονα ἀρχαῖο καί Αἰώνιο τύπο ἀνθρώπου, τόν ἄνθρωπο τῆς φιλοσοφίας καί τοῦ πολέμου, τόν ἄνθρωπο τῆς Γῆς καί τοῦ Αἵματος, τόν ἄνθρωπο τῶν ἡρώων καί τῶν ἡμιθέων, τόν ἀγνό ἀφελῆ καί βίαιο ἄνθρωπο τοῦ Μύθου καί τῶν ἐνστίκτων.

Εἴμαστε τυχοδιῶκτες γιατί θέλουμε νά φέρουμε μία δημιουργική ἀλλαγή, μία κυριολεκτική ἀνατροπή τῆς σημερινῆς τυραννίας τῆς Λογικῆς καί αὐτό δέν εἶναι δυνατόν νά γίνη παρά μόνον μέ μία παράλογη Πίστι σέ ἕνα πεπρωμένο πού θά στηρίζεται ἀποκλειστικά καί μόνο στίς ἰλιγγιώδεις ἐναλλαγές τῶν διαθέσεων τῆς βουλήσεως ἑνός ἀπρόσωπου συλλογικοῦ ἀσυνειδήτου.

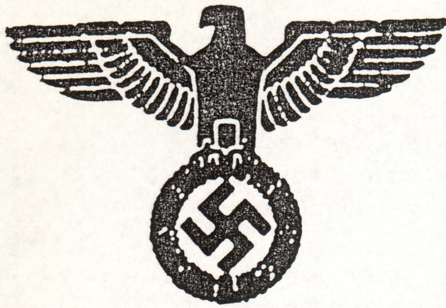
Εἴμαστε ἀναρχικοί γιατί εἴμαστε ἀσυμβίβαστοι καί φανατικοί καί γιατί ἡ μοναδική περίπτωσι νά συνέβαινε τό ἀντίθετο δέν ἰσχύει σήμερα. Εἴμαστε ἀναρχικοί καί θά εἴμαστε μέχρι τήν στιγμή πού θά κυριαρχήση ἡ ᾿Αρχή τῆς ᾿Εθνικοσιαλιστικῆς ᾿Εξουσίας.

Εἴμαστα ἐξτρεμιστές γιατί μάθαμε νά ἀγαποῦμε καί νά μισοῦμε χωρίς μέτρο, ἀβυσσαλέα καί αἰώνια. Εἴμαστε ἐξτρεμιστές γιατί πιστεύουμε στήν ᾿Αρετή καί ὄχι στήν ᾿Ηθική, στόν πόλεμο καί ὄχι στήν εἰρήνη. Εἴμαστε ἐξτρεμιστές γιατί ἡ Ἱστορία γράφεται ἀπό παράτολμους δημιουργούς μέ μεταφυσικές παρορμήσεις καί ὄχι ἀπό φιλήσυχα ἀνθρωπάκια ὑπηρέτες τῆς ᾿Εβραϊκῆς σαπίλας.

χρυση αυγη

ΑΘΗΝΑΙ : Πραξιτέλους 20 α' οροφος
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Ελ. Βενιζέλου 32 ε' οροφος - γραφειον 54

COLIN JORDAN

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ: τότε καί τώρα

ἕνας φιλοσοφικός ἀπολογισμός - 1980

Σ' αὐτή τήν κλασσική σύντομη ἔκθεσι τοῦ 'Εθνικοσοσιαλισμοῦ, ὁ Ἄγγλος Colin Jordan, παρουσιάζει μέσα σέ λίγες καλοδιαλεγμένες παραγράφους, αὐτό πού ἔχει τήν δυνατότητα νά σώση τήν ἀνθρωπότητα ἀπό τό ὁλοκληρωτικό χάος, τήν πλήρη ἐκφυλισμό καί τήν καταστροφή τοῦ εἴδους.

Σ' αὐτό τό κείμενο συναντῶνται σέ μία κατά μέτωπον σύγκρουσι οἱ δυνάμεις τῆς ζωῆς καί τοῦ φωτός, μέ τίς δυνάμεις τοῦ θανάτου καί τοῦ σκότους.

'Ο γνωστός Ἄγγλος καθηγητής ἀπό τούς ἱδρυτές τῆς Παγκοσμίου 'Ενώσεως 'Εθνικοσοσιαλιστῶν, μέσα σέ λίγες σελίδες ἀποκαλύπτει τό μοναδικό κλειδί γιά ἕναν ὑγιέστερο καί λογικότερο κόσμο. Ἕναν νέο κόσμο, ὅπου οἱ φυλές θά ζήσουν σέ φυσική ἁρμονία, ὅπου ἡ εὐγενής καί ὑγιής ἅμιλλα θά ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα ἕνα νέο εἶδος ἀνθρώπου μιά νέα ἀνθρωπότητα.

'Ο 'Εθνικοσοσιαλισμός δέν εἶναι Γερμανικός — οὔτε δημιουργήθηκε γιά ἕνα ὁρισμένο ἔθνος — 'Εθνικοσοσιαλισμός σημαίνει μιά νέα ἀνθρωπότητα.

'Αρκετές δεκαετίες μετά τήν φυσική ἧττα τῆς 'Εθνικοσοσιαλιστικῆς Γερμανίας, σάν ἀποτέλεσμα τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀγῶνος της ἐναντίον μιαξ κατακλυσμικῆς πληθώρας ἐμψύχου καί ἀψύχου ὑλικοῦ, πού ἀντιπαρέταξαν καί καθοδήγησαν οἱ συμμαχίες τῶν μπολσεβίκων καί τῶν δημοκρατῶν, ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ τοῦ ἀπολογισμοῦ ἀνακλᾶ τήν ἀναβίωσι τοῦ 'Εθνικοσοσιαλισμοῦ πού ἀποτελεῖ πλέον χαρακτηριστικό τοῦ παρόντος.

Τό γεγονός ὅτι ὁ σπόρος ἐπέζησε καί ἐκδηλώνεται στίς ἡμέρες μας, μετά ἀπό τήν ὑπαγωγή του γιά ἀρκετές δεκαετίες, στήν μεγαλύτερη ἐκστρατεία δυσφημισμοῦ, πού γνώρισε ὁ κόσμος, ἀποτελεῖ ἀπόδειξι τῆς συνεχοῦς δυναμικότητος, τῆς σαγήνης καί τῆς ἀξίας του γιά τό μέλλον. 'Επέζησε μέσα στίς φλόγες τοῦ πολέμου καί τήν καταιγίδα τῆς κατασυκοφαντήσεως κι αὐτό διότι ὅταν ὁ πόλεμος ἀπετέλεσε τό καταστροφικό του ἔργο καί ἡ συκοφαντία ἐξήντλησε ὅλα τά διαθέσιμα μέσα της, ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός παρέμεινε σέ τελική ἀνάλυσι, συνώνυμος μέ τήν ἀνώτερη ἐπιθυμία τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ ἀνθρώπου, μέ τό ἔντστικτο τῆς ὑγείας καί τῆς δυνάμεως, μέ τήν ἐπιθυμία του νά κυριαρχήση στόν κόσμο του. Ἔτσι λοιπόν οἱ 'Εθνικοσοσιαλιστικές ἀρχές θά διαιωνίζονται ἄθικτες ὅσο θά ὑπάρχουν ἀνώτερες θελήσεις καί ἀνθρώπινα ἔνστικτα.

Πέραν καί ὄπισθεν ὅλων τῶν λεπτομερειῶν τῶν πολιτικῶν ἐφαρμογῶν καί τῶν ἰδιατέρων λεπτομερῶν χρονικῶν καί τοπικῶν στοιχείων, ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός, ὅταν γίνη σωστά ἀντιληπτός, δέν εἶναι παρά ἕνας προσανατολισμός τοῦ πνεύματος, ὁ κυρίαρχος παλμός πού ἐπιτάσσει νά ζήση στήν πληρότητα κανείς τήν ζωή του, μέσω τῆς ἀναπτύξεως τῶν δυνατοτήτων του καί τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ἀναγκῶν του κάτω ἀπό συνθῆκες φυσικῆς ἁμίλλας καί ἐπιλογῆς, πού συμφιλιώνονται στήν συνεργασία, μέσα στήν ὀργανωμένη κοινότητα τοῦ λαοῦ.

Ἔτσι λοιπόν οἱ ρίζες του φθάνουν στήν 'Ελλάδα τοῦ Πλάτωνος καί στήν ἰδέα του γιά μιά φυσική ζωή, πού ἀποτελεῖ τήν ὁλοκληρωτική πραγματοποίησι τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου μέσω τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως τῆς κυβερνήσεως τῆς φυσικῆς κοινότητος.

'Απηχεῖ τήν Ρωμαϊκή ἀντίληψι τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου μέσω τῶν καθηκόντων του: τήν ἀντίληψι ὅτι ἡ ἀγαθή καί ἡ εὐγενής ζωή συνίσταται στήν συνεπή ὑπηρεσία τῆς κοινότητος.

'Αναβιώνει τό αἴσθημα τοῦ αἵματος καί τήν ἔννοια τῆς κοινότητος τῶν Βορείων φυλῶν τῆς ἀρχαίας Εὐρώπης: τό αἴσθημα, πώς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀναγκαῖα μέλος τοῦ λαοῦ καί ὅτι ὅλα τά μέλη τοῦ λαοῦ συνδέονται στενά μεταξύ τους μέσω ἀμοιβαίων καθηκόντων καί ὑποχρεώσεων.

Μ' αὐτό τό σκέλος ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός, φθάνει στό παρελθόν, ἐντρυφῶντας στίς ἀρχαῖες ὑγιεῖς καί ὀργανικές ἀξίες τῆς ζωῆς γιά νά βρεθῆ ἔτσι σέ ἐπαναστατική ἀντίθεσι μέ τό σύνολο τῆς δομῆς σκέψεως τοῦ φιλελευθερισμοῦ καί τῆς δημοκρατίας καί τῶν ἀλληλοεξαρτωμένων δεσμῶν τους· μέ τόν ὑπερβάλλοντα ἀτομισμό τους· μέ τήν ἄποψί τους γιά τόν ἄνθρωπο, σάν μοναχική ὀντότητα χωρίς λαό, σάν μονάδα ἀνταλλαγῆς μέσα σ' ἕνα παγκόσμιο πληθυσμό· μέ τήν πνευματική δικαίωσι ἑνός παραχαραγμένου Χριστιανισμοῦ, πού εὐαγγελίζεται ἕναν ἀρρωστημένο «ἀνθρωπισμό», ὁ ὁποῖος ἀνέχεται πάντα μιά μεγαλύτερη καταστροφή χάριν ἀποφυγῆς μικροτέρων· μέ τήν ἐγκληματικά παραπλανητική ἀποδοχή τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ τεχνητά μεθοδευμένες θελήσεις τῶν πολυαρίθμων μαζῶν ἀποτελοῦν τά μόνα κριτήρια μεγίστης σπουδαιότητος.

'Η ἱστορία εἶναι τό δρᾶμα τῆς κοινωνικῆς παρακμῆς καί τῆς ἀναγεννήσεως. 'Ο 'Εθνικοσοσιαλισμός ἀντιπροσωπεύει τήν τάσι τοῦ XX αἰῶνος γιά ἀναγέννησι καί αὐτό διότι ὁ ἐπικίνδυνος πλέον ἐκφυλισμός τῆς ἐποχῆς μας κάτω ἀπό τήν διάλυσι, τήν ἐξαπάτησι καί τόν εὐνουχισμό τῆς σκέψεως καί τῆς πράξεως, πού προέκυψε μέ τήν ἀνατροπή τῆς παλαιᾶς ἀρχῆς τῆς σταθερότητας ἀπό τίς ἀναπτυσσόμενες δυνάμεις τοῦ καπιταλισμοῦ καί τῆς βιομηχανικῆς ἐπαναστάσεως, ἀναπτύχθηκε κάτω ἀπό τό σύνθημα laissez-faire τοῦ φιλελευθερισμοῦ τοῦ XVII καί XIX αἰῶνος, γιά νά φθάση στό ἀπόγειό του μέ τήν δημοκρατία τοῦ XIX καί τοῦ XX αἰῶνος καί νά ἀπειλῆ ἕναν παγκόσμιο θρίαμβο τοῦ κομμουνισμοῦ τῆς μετριότητος πρός τό τέλος τοῦ αἰῶνος μας ἐκτός ἐάν ἀνακοπῆ ὑπό τοῦ 'Εθνικοσοσιαλισμοῦ, μέ τήν προϋπόθεσι τῆς ἀποδοχῆς του ἀπό ἕνα ἱκανό τμῆμα τοῦ πλανήτου.

'Ο 'Εθνικοσοσιαλισμός κατά συνέπεια ἀποτελεῖ κάτι πολύ περισσότερο ἀπό ἕνα ἁπλό μεταβατικό στάδιο. Εἶναι μιά ἱστορική τάσις γιά ἀναβίωσι: τό κίνημα τῆς ἐποχῆς μας γιά τήν ἀναγέννησι, ἕνα κίνημα ἐπαναστατικό στήν σφαῖρα τῆς δράσεως καί τοῦ πνεύματος, πού δέν ἐπιδιώκει ἕναν συμβιβασμό μέ τήν καθεστηκυῖα τάξι, τίς καταστροφικές ἐφαρμογές της καί τίς πλαστές ἀξίες της, ἀλλά τήν πλήρη ἀνατροπή της.

"Ετσι λοιπόν καλύπτει ὁλόκληρο τόν κόσμο καί ὁλόκληρο τό φάσμα τῆς ζωῆς. Καλύπτει ὁλόκληρο τόν κόσμο, γιατί στίς βασικές του ἀρχές εἶναι διεθνῶς δυναμικός καί ζωντανός, διακρίνεται δέ μόνον ἀπό τό γεγονός ὅτι ἀποτελεῖ δημιούργημα τῶν 'Αρίων ἀπό ἄποψι προελεύσεως καί παραδόσεως. 'Η συντήρησις καί ἐξάρτησις τῆς ποιότητός του ἀποτελεῖ κατ' ἐξαίρεσι χαρακτηριαστικό τῶν 'Αριανῶν λαῶν.

Καλύπτει το φάσμα της ζωῆς γιατί δέν εἶναι μια προοπτική τῆς ζωῆς, ἀλλά ὁλόκληρη η σφαῖρα τῆς ζωῆς ὑπό τό πρῖσμα μιᾶς προοπτικῆς. 'Αποτελεῖ μία καθορισμένη συμπεριφορά τοῦ πνεύματος, πού πρακτικά ἐκφράζεται ἔναντι ὅλων τῶν πραγμάτων. 'Ο 'Εθνικοσιαλισμός ἀντιτίθεται ἀκούραστα σέ κάθε ἐκδήλωσι τῆς ἀσθενικῆς ζωῆς, τῆς ἀσχήμιας καί τοῦ ἐκφυλισμοῦ στό πολιτιστικό καί πνευματικό πεδίο, χωρίς νά κάνη διάκρισι στό ἀντίστοιχο πολιτικό καί οἰκονομικό. Στήν πραγματικότητα καθιερώνει ἕνα τρόπο ζωῆς. "Ενας ἄνθρωπος δέν χρησιμοποιεῖ τόν 'Εθνικοσοσιαλισμό γιά νά ὑποδηλώση μιά ἁπλῆ διανοητική τοποθέτησι. Γεννᾶται μέ μιά προδιάθεσι πρός τόν 'Εθνικοσοσιαλισμό, τό πνεῦμα του ἀπαιτεῖ αἰσθητικά τήν διείσδυσι καί τήν ὁλοκλήρωσι ἑνός ὑγιοῦς τρόπου ζωῆς καί δέν σκέπτεται καί αἰσθάνεται μόνον ἀλλά ἐνεργεῖ καί σάν 'Εθνικοσοσιαλιστής, ἐάν καί ἐφ' ὅσον εἶναι πραγματικά καί ὁλοκληρωτικά, κάτι τέτοιο.

Καθώς εἶναι ὁλοκληρωτικά στήν σφαῖρα τῆς σκέψεως, ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός, ἀποτελεῖ μιά φιλοσοφία καί μιά πίστι. 'Αξιολογεῖ τό καλό καί τό κακό, τό ὀρθό καί τό λανθασμένο σύμφωνα μέ ἐκεῖνο πού ὠφελεῖ ἤ βλάπτει τόν λαό καί θεωρεῖ τόν ἄνθρωπο σάν ἀναπόσπαστο τμῆμα τοῦ λαοῦ. Στήν θέσι τῆς συναισθηματικῆς ἀδυναμίας τῆς δημοκρατικῆς σκέψεως δέχεται πώς ὁ σκοπός δικαιώνει τά μέσα, ἐφ' ὅσον τά μέσα δέν ἀντιτίθενται στόν σκοπό. Τοποθετεῖ μία σημασία καί ἕνα σκοπό κοσμικῆς διαστάσεως στήν ζωή ὑπό τήν ἔννοια τῆς προσωπικῆς ὁλοκληρώσεως, μέσα στά πλαίσια τῆς συνεργείας καί τῆς ἀναπτύξεως τοῦ λαοῦ, μεταξύ τῆς ἀναλύσεώς του ἀπό τήν μήτρα τοῦ αἵματος τοῦ λαοῦ καί

τήν μεταμόρφωσι τοῦ τάφου, πού μεσολαβεῖ στήν φυσική ἐπάνοδο στό σύμπαν.

Τό βασικό κριτήριο καί ἡ πρωταρχική ἀξία τοῦ 'Εθνικοσοσιαλισμοῦ, ἀπό τήν ὁποία πηγάζουν ὅλες οἱ ὑπόλοιπες, εἶναι, ὅπως διασαφηνίζει ὁ Adolf Hitler στό MEIN KAMPF, ἡ ἔννοια τοῦ λαοῦ, θεωρουμένη σάν τό ἀναγκαῖο περιβάλλον τοῦ ἀνθρώπου καί ἐπιπροσθέτως σάν ἐπέκτασις τῆς προσωπικότητάς του.

'Η πρωταρχική ἔννοια τοῦ λαοῦ εἶναι, ἡ τῆς φυλετικῆς κοινότητος. 'Αποτελεῖ μιά διαπλάτυνσι τῆς οἰκογενείας σέ ἐθνικό ἐπίπεδο. 'Ο ἄνθρωπος δέν εἶναι μία μονάδα ἐντελῶς αὐτόνομος οὔτε καί αὐτοσκοπός, ὅμως διατυμπανίζεται στούς μύθους τῶν φιλελευθέρων καί δημοκρατικῶν διακυρήξεων. 'Ανήκει στόν λαό του. 'Η ζωή του σάν τμῆμα εἶναι πλεγμένη μέ τήν ζωή τοῦ συνόλου, ὄχι μόνον στό παρόν ἀλλά στό παρελθόν καί τό μέλλον, διότι ἐάν οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται καί παρέρχονται, ὁ λαός συνεχίζει νά ζῆ, ἀδιάκοπα, αἰώνια, προσφέροντας στά μέλη του τήν δυνατότητα νά ἐπιτελέσουν τό καθῆκον τους. Ἔτσι ταυτίζοντας τόν ἑαυτό του μέ τόν λαό του, ὁ ἄνθρωπος ἐπιμηκύνει τήν ζωή του μέσω τῆς πολλαπλότητας τῶν προγόνων καί τῶν ἀπογόνων του, κερδίζοντας τήν αἰωνιότητα.

'Η ἔννοια λαός, καλύπτει μικρές ἀλλά καί πολυάριθμες ἐπίσης ὁμάδες, πού ἐκτείνονται ἀπό τήν οἰκογένεια στήν πατριά, στήν ὁμάδα ἤ τήν τοπική κοινότητα, στό ἔθνος καί πέραν αὐτοῦ στή φυλή. Στήν σύγχρονη ἐποχή ἡ ἔννοια αὐτή ταυτίστηκε εὐρύτερα μέ τήν ἔννοια τοῦ ἔθνους τῶν συγχρόνων κρατῶν. Τό αἴσθημα τῆς συγγενείας καί τῆς κοινότητος, πού πολύ ὀρθά ἐπεκταθῆ ἀπό τίς ὁμάδες καί τά μικρά βασίλεια, στά σύγχρονα ἔθνη-κράτη, ἔχει ὁπωσδήποτε παραμείνη σ' αὐτό τό συγκεντρωτικό ἐπίπεδο. Οἱ χαμηλότερες καί μικρότερες, ἀλλά ἐξ ἴσου σημαντικές κοινότητες μέσα στά ἔθνη-κράτη ἀνετράπησαν καί ἀπεγυμνώθησαν ἀπό τήν ζωτικότητά τους, ἐνῶ ἡ ἐπέκτασις τῆς λαϊκῆς συνειδήσεως ἀπό τό ἐπίπεδο τοῦ ἔθνους-κράτους στό ἐπίπεδο ὁλοκλήρου τῆς φυλῆς ἀνεκόπη. Παρ' ὅλα ταῦτα τό λαϊκό αἴσθημα γιά νά ἱκανοποιηθῆ πλήρως, ὀφείλει νά ρεύση ἀπό τίς πηγές του μέσω τῶν τοπικῶν καί ἐπαρχιακῶν κοινοτήτων, στά ὅρια τῆς φυλῆς κι αὐτό γιατί ἡ πλήρης ἀσφάλεια καί ἱκανοποίησις τῶν τμημάτων ὁλοκληρώνεται μόνον μέσα στό σύνολο.

Σήμερα ἀλλά καί στό μέλλον ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός ὀφείλει νά ἀγκαλιάση αὐτή τήν θεμελιώδη διαπλάτυνσι τοῦ αἰσθήματος τῆς συγγενείας καί τῆς κοινότητος πέραν τῶν ὁρίων τοῦ συγχρόνου ἔθνους-κράτους καί τοῦ συμβατικοῦ ἐθνικισμοῦ, ὥστε τό ἔθνος-κράτος νά καταστῆ ἡ ἐνδιάμεσος μονάς στήν δομή τοῦ λαοῦ καί ὁ ἐθνικισμός καί φυλετισμός του νά ὑπαχθοῦν ἀπαραιτήτως στό σύνολο τῆς φυλῆς.

Ταυτοχρόνως θά πρέπη νά ἀναζωογοννηθοῦν οἱ τοπικές κοινότητες, νά ἀναγνωρισθοῦν οἱ ἐπαρχιακές ἐθνικές ἑνότητες, νά γίνουν σεβαστά στά τοπικιστικά αἰσθήματα καί οἱ ὁμάδες πού ὑπάγονται σέ μιά ἀνεπιθύμητο, ξένη ἐξουσία νά ἀποκτήσουν τήν ἐθνική τους ἀνεξαρτησία διά τοῦ διαχωρισμοῦ.

'Η πίστις τοῦ 'Εθνικοσοσιαλισμοῦ στόν λαό, σάν βασική ἀξία καί ἡ ὁλοκληρωτική του ἄποψις ἐπί τοῦ θέματος, ἔχουν σάν ἀποτέλεσμα — μιλῶντας σχηματικά — τό νά σκέπτεται κανείς βάσει τοῦ αἵματος κάθε πρόβλημα.

Αὐτό αὐτόματα καί ἀναπόφευκτα καθορίζει τόν ὁρισμό τοῦ πολίτου βάσει τῆς φυλῆς: μόνον τά μέλη τοῦ λαοῦ εἶναι μέλη τοῦ ἔθνους καί μόνον τά μέλη τοῦ ἔθνους εἶναι μέλη τοῦ κράτους, γιά νά παραφράσουμε τό τέταρτο ἀπό τά εἰκοσιπέντε σημεῖα τοῦ NSDAP.

Γεννᾶ ἐπίσης τήν πεποίθησι ὅτι εἶναι ἀναγκαῖο ὄχι ἁπλῶς νά διαφυλαχθῆ ὁ φυλετικός χαρακτήρ τοῦ λαοῦ, ἀλλά μέσω εὐγονικῶν μέτρων, νά βελτιωθῆ ἡ ποιότης τοῦ λαοῦ. 'Αποτελεῖ ἐπαναστατική πεποίθησι τοῦ 'Εθνικοσοσιαλισμοῦ τό γεγονός ὅτι ἡ πραγματική πρόοδος ἔγκειται στήν βελτίωσι τοῦ εἴδους.

'Από τήν στιγμή κατά τήν ὁποία, ὅλοι οἱ πολίτες ἀνήκουν στήν ἴδια φυλή, ἕνας μεταφυσικός δεσμός συγγενείας τούς συνδέει, σάν ἀδελφούς τοῦ αἵματος, πέραν ὅλων τῶν τοπικῶν, ταξικῶν καί προσωπικῶν διαφορῶν. 'Η ἐθνική ἑνότης, δηλαδή ἡ ἀλληλοεξάρτησις καί ἡ συλλογική ζωή ἀντί τῆς πάλης τῶν τάξεων τῆς ἀριστερᾶς καί τῆς δεξιᾶς, ἀποτελοῦν βασικές δευτερεύουσες ἀρχές τοῦ 'Εθνικοσοσιαλισμοῦ. Ὅλες οἱ ἀσχολίες καί οἱ ἐπιδιώξεις, ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ ἄνθρωποι καί οἱ προσωπικές δραστηριότητες, ὀφείλουν νά συνυφανθοῦν μέ τήν συλλογική ζωή τῆς κοινότητος.

Τό κοινωνικό αἴσθημα τοῦ ἑνιαίου πρέπει νά βρῆ τήν πρακτική του ἔκφρασι καί νά δράση μέσω ἑνός εἰλικρινοῦς καί ἐγκαρδίου ἐνδιαφέροντος γιά τήν κοινωνική καί

οἰκονομική δικαιοσύνη. Ἡ συνείδησις τῆς συγγενείας καί τῆς φροντίδος μέ στόχο τό συλλογικό ἀγαθό τοῦ λαοῦ, ἀπαιτεῖ γιά τόν κάθε πολίτη ἴσες εὐκαιρίες γιά τήν ἀνάπτυξι καί τήν ἄσκησι τῶν χαρισμάτων του καί τήν ἄνοδό του ἀνάλογα μέ τήν προσφορά του· καί ἐπιπροσθέτως ὅτι κάθε πολίτης θά πρέπη νά παίρνη μιά δίκαιη ἀνταμοιβή γιά τίς ὑπηρεσίες του πρός τήν κοινότητα. Ἀκόμη καί ὁ ἁπλούστερος ἐργάτης πρέπει νά αἰσθάνεται ἐξασφαλισμένος γιά τά χρειώδη τῆς ζωῆς.

Ἔτσι φθάνουμε στό σοσιαλιστικό στοιχεῖο τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Αὐτό δέν εἰσάγεται μέ τήν ἔννοια τοῦ Μαρξιστικοῦ σοσιαλισμοῦ δηλαδή τῆς κρατικῆς ἰδιοκτησίας τῶν μέσων παραγωγῆς καί διανομῆς τῶν ἀγαθῶν, πού ἀποτελεῖ τό οἰκονομικό ἀντίγραφο τῆς ὑπερκυβερνήσεως τῆς κοινωνίας τῶν μηρμηγκιῶν, οὔτε ὑπό τήν ἔννοια τοῦ καθ' ἕξιν ἀτομισμοῦ τοῦ καπιταλισμοῦ, πού ἀποτελεῖ τό οἰκονομικό ἀντίγραφο μιᾶς πρακτικά ἀνισχύρου κυβερνήσεως ἤ γενικότερα τῆς ἀναρχίας τῆς ζούγκλας. Ἀντ' αὐτῶν παρουσιάζει ἕναν Λαϊκό σοσιαλισμό ἤτοι τήν μεταχείρισι τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων μέσω τῆς ἁρμονικῆς κατανομῆς τῶν προϊόντων τους, κάτω ἀπό συνθῆκες δικαίας κατανομῆς. Ἡ οἰκονομική ἀδικία καί ἡ κοινωνική ἀσχήμια τοῦ καπιταλισμοῦ ἔφεραν στό προσκήνιο τόν Μαρξισμό καί τήν καταστροφική μορφή τοῦ δημοσίου ἐλέγχου τῆς οἰκονομίας. Ἡ λύσις καί τῶν δύο αὐτῶν προβλημάτων ἔγκειται στόν Ἐθνικοσοσιαλισμό.

Τό λαϊκό ἰδανικό, περιλαμβάνει τήν ἄμυνα τῆς φυλῆς, τήν ἑνότητα τοῦ ἔθνους καί τήν εὐμάρεια τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων. Αὐτό καταξιώνει τήν Ἐθνικοσοσιαλιστική ἀρχή τῆς ἀρχηγίας καί τῆς δημιουργίας μιᾶς élite μέ σκοπό τήν ἐξυπηρέτησι αὐτῶν τῶν στόχων. Τό ἀξίωμα τῆς φυσικῆς τάξεως εἶναι μία ἀρχή πού δέν ἀποδέχεται μόνον ὅτι οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται ἀπό τόν λαό γιά μιά ζωή μέσα στά πλαίσιά του ἀλλά ὅτι ἐπίσης κατέχουν λόγω κληρονομικότητος διαφορετικές ἱκανότητες ὡς πρός τήν ἐξυπηρέτησι τῆς κοινότητος.

Κατά συνέπεια, γιά τό καλό ὅλων, οἱ ἀνώτεροι ὀφείλουν νά ὁδηγοῦν τούς κατώτερους. Οἱ φυσικοί ἀρχηγοί πρέπει νά ἐπιλέγωντια, νά καθιερώνωνται σάν μιά ἱεραρχία élite κάτω ἀπό ἕναν ἀνώτατο ἀρχηγό καί νά ἔχουν τήν δύναμι νά ἐπιτελέσουν τό λειτουργικό τους ἔργο.

Κατ' ἀντίθεσι πρός τόν φιλελευθερισμό ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός δέν θεωρεῖ την κατευθυντήριο δύναμι τοῦ κράτους σάν ἀναγκαστική καί ἀπαραίτητο καταπίεσι, ἀλλά ἀντίθετα σάν μιά μεγάλη, ἐπωφελή δύναμι, πού κατευθύνει καί καθορίζει, ἐνθαρρύνει καί προστατεύει. Δέχεται τήν φράσι: «Ὅλα γιά τόν λαό καί ὁ λαός γιά ὅλα». Καθαγιάζει οἱοδήποτε μέσο εἶναι ἀναγκαῖο, σέ ὁποιοδήποτε πεδίο γιά νά ἐξασφαλίση τήν ἁρμονική συμβίωσι τῶν πάντων στήν κοινότητα.

Καθορίζει τέλος, ὡς καθῆκον μιᾶς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς κυβερνήσεως τήν ἀντιπροσώπευσι τῆς λαϊκῆς θελήσεως, ὄχι βεβαίως ὑπό τήν μορφή τῆς ἐπιτακτικῆς ἰδιοτροπίας κάποιου δημοκρατικοῦ ὄχλου, ἀλλά σάν κάποιο ἀνώτερο ἐνδιαφέρον τῆς κοινότητος, πού θεωρεῖται μέσα σέ μιά ἱστορική προοπτική ὡς ἡ συνέχεια ἑνός σκοποῦ, πού δέν ἀγκαλιάζει μόνον τό γενικό καλό γιά τό παρόν, ἀλλά τήν κληρονομιά τοῦ παρελθόντος καί τίς ἀνάγκες τοῦ μέλλοντος.

«Ὄρθιοι στήν ἄκρη τοῦ κόσμου ἐξακοντίζουμε γιά μία ἀκόμη φορά τήν πρόκλησί μας στ' Ἀστέρια».

F.T. MARINETTI

LEON DEGRELLE

Μέσα στήν ταραγμένη περίοδο τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, εἶναι τρομερά δύσκολο, πολλές φορές νά ἀνακαλύψη κανείς κάτω ἀπό τίς φλόγες τῆς πυρπολημένης Εὐρώπης τούς ἥρωές της. Καί ὅμως μέσα στίς στάχτες καῖνε ἀκόμη, ψυχές ἀδάμαστες, ἀκούραστες, ἄφθαρτες! 'Ο DEGRELLE ἀνήκει σ' αὐτές.

Γεννήθηκε τό 1906 σέ κάποιο μικρό χωριό τῶν 'Αρδεννῶν, τήν Bouillon. Κατά τήν περίοδο τοῦ ἀναβρασμοῦ τοῦ μεσοπολέμου καί συγκεκριμμένα στά 1932 δημοσιεύει τό μηνιαῖο ἐθνικιστικό περιοδικό REX. Συνεχίζει μέ ἕνα ἡμερήσιο ὄργανο, «LE PAYS REEL» καί ἐκδίδει στήν 'Ολλανδική γλῶσσα τήν ἡμερησία ἐφημερίδα «DE NIEUWE STAAT».

Τό 1935 ἱδρύει ἕνα πολιτικό ὀργανισμό, τό FRONT POPULAIRE DE REX, μέ σαφῆ ἐθνικοσοσιαλιστικό χαρακτῆρα, παρά δέ τήν ἀντίδρασι τῶν δημαγωγῶν τῆς ἀριστερᾶς, ἀποτελῶντας ἀληθινή πρόκλησι καί προκαλῶντας γενική ἔκπληξι φθάνει τό ποσοστό τοῦ 12% στίς ἐκλογές τοῦ 1936 γιά νά διογκωθῆ στό ποσοστό τοῦ 40% στίς ἐκλογές τοῦ 1937.

Στίς 8 Αὐγούστου 1941 καλεῖ τούς συμπατριῶτες του νά πολεμήσουν ἐναντίον τοῦ Μπολσεβικισμοῦ. Σχηματίζεται ἔτσι ἡ λεγεών WALLONIE (Βαλλωνία-γαλλόφωνοι Βέλγοι). Παρά τό γεγονός ὅτι τοῦ προσεφέρθη βαθμός ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ, οἱ DEGRELLE κατεγάγη σάν ἁπλός ἐθελοντής, ἐνῶ στούς κατάπληκτους συντρόφους του εἶπε: «Δέχομαι τήν δοκιμασία γιά τήν ἡμέρα ἐκείνη, πού παίρνοντας τόν σταυρό τῶν ἱπποτῶν ἀπό τόν HITLER θά ρωτήσω: Προτίθεσαι νά δημιουργήσης μιά ἑνωμένη Εὐρώπη ἤ ὀνειρεύεσαι ἁπλῶς μιά ἀκόμη μεγάλη Γερμανία;» Τρία χρόνια ἀργότερα, ὁ ἄνθρωπος, πού ὁ DEGRELLE ἐπεδίωξε νά δῆ ἐπί ἴσοις ὅροις, θά ἀπαντοῦσε: «Σέ μιά γεννεά ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι θά εἶναι ἀδέλφια».

'Αλλά τόν χιονισμένο Φεβρουάριο τοῦ 1944 ὅλα αὐτά ἦταν ἀκόμη μακριά... ὁ σταυρός τῶν ἱπποτῶν, τό μέλλον τῆς Εὐρώπης... ἀντίθετα οἱ Ρῶσοι πού εἶχαν περικυκλώσει τήν WALLONIE, τήν VIKING καί μερικές ἄλλες μονάδες στόν θύλακα τοῦ Cherkassy ἦταν πολύ κοντά... Μία ἡ λύσις: ἡ διάσπασις τοῦ κλοιοῦ. 'Η διάσπασις μέσα στόν πάγο κουβαλῶντας τούς νεκρούς καί τούς τραυματίες του. 'Ο ρόλος τῆς WALLONIE ἦταν νά ἀποκρούση ὅλες τίς πλευρικές ἐπιθέσεις, ἐνῶ τό κυρίως σῶμα θά ὑποχωροῦσε στόν διάδρομο τοῦ θύλακα. 'Από τήν ἄλλη πλευρά ὁ συνταγματάρχης DORR διοικητής τοῦ συντάγματος (Γερμανία) GERMANIA θά ἀποτελοῦσε τή ὀπισθοφυλακή. 'Ο λοχαγός πλέον DEGRELLE διοικητής τῆς WALLONIE μετά τόν θάνατο τοῦ 29ετοῦς συνταγματάρχου LUCIEN LIPPERT θυμᾶται πολλά χρόνια ἀργότερα: «Καθώς ἔμπαινα στό ἅρμα ἄκουσα γέλια... 'Ο DORR ἀστειευόταν μέ τούς ἄνδρες του. 'Ηταν ἕνα ὑπέροχο θέαμα καθώς χαμογελοῦσαν στό μισοσκόταδο... Φορῶντας τήν ἀσημοστολισμένη μαύρη στολή στεκόντουσαν περήφανοι τούς πύργους τῶν ἁρμάτων τους. Γνώριζαν πώς ἐπρόκειτο νά πεθάνουν. Κανείς τους δέν θά γύριζε πίσω. Θά πέθαιναν μέχρι τόν τελευταῖο καθώς ἐμεῖς θά προχωρούσαμε δυτικά, σέ μιά ἀντίθετη ἀκριβῶς ἀντεπίθεσι γιά νά ξεγελάσουν τούς Ρώσους...»

"Υστερα ἀπό σφοδρές ἐπιθέσεις καί μάχες σῶμα μέ σῶμα, οἱ ἐπιζῶντες πέρασαν τόν ποταμό πού τούς χώριζε ἀπό τίς γερμανικές γραμμές, δεχόμενοι μέ χαρά τά συγχαρητήρια τῶν συντρόφων τους. 'Αλλά ὅλοι σοβάρεψαν ξαφνικά καθώς καί οἱ τελευταῖοι Βέλγοι πέρασαν τόν ποταμό κουβαλῶντας καί τούς νεκρούς τους... 'Από τίς 2.000 ἄνδρες τῆς WALLONIE εἶχαν ἀπομείνει 632.

Στίς 20 Φεβρουαρίου ὁ HITLER ἀπονέμει τόν σταυρό τῶν ἱπποτῶν σοτν DEGRELLE καί στίς 2 'Απριλίου ἡ WALLONIE παρελαύνει στίς Βρυξέλλες μέσα σέ παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ... Πέντε μῆνες ἀργότερα οἱ ἴδιες μᾶζες θά ἐπεφύλασσαν τήν ἴδια ὑποδοχή στήν 6η Βρεττανική Τεθωρακισμένη μεραρχία φρουρᾶς.

"Ενα χρόνο ἀργότερα ὁ DEGRELLE καί ἡ μεραρχία του, ἡ 28η Μεραρχία τῶν SS WALLONIE, βρισκόντουσαν στό μέτωπο τοῦ Βιστούλα προσπαθῶντας νά ἀνακόψουν τόν

Ρωσικό δδοστρωτῆρα. Στίς 16 Φεβρουαρίου ἐπιτίθενται σάν τεθωρακισμένη σφήνα τοῦ ΙΙΙ Τεθωρακισμένου Σώματος SS, στήν στρατιά τοῦ Ζούκωφ, πού βαδίζει γιά τό Βερολῖνο. 'Ο DEGRELLE θυμᾶται: «Καθώς οἱ λιγοστοί Τίγρεις καί Πάνθηρες κυλοῦσαν στό χιόνι ἔβλεπα νά καθρεφτίζεται πάνω τους ἡ ELAN (δρμή) μιᾶς δλόκληρης γενναιᾶς, πού δέν ὑπῆρχε πλέον». Μέσα σέ δύο ἡμέρες τά SS ἀνοίγουν μιά πληγή 40 χιλιομέτρων στό πλευρό τοῦ Ζούκωφ. Τά δύο τεθωρακισμένα σώματα πού προχωροῦσαν πρός τό Βερολῖνο ἀνακαλοῦνται ἐσπευσμένα. Τό Βερολῖνο ἔχει κερδίσει ἄλλων τριῶν μηνῶν ζωή!

«"Αν εἶχα ἕνα γιό θά ἤθελα νά εἶναι σάν καί σένα...» εἶχε πῆ ὁ HITLER στό DEGRELLE. 'Η σχέσις τους ἦταν πραγματικά πατέρα καί γιοῦ. «Πολύ συχνά ἔχω ἀκούσει τόν κόσμο νά λέη πώς εἶναι παρανοϊκός» θά τοῦ πῆ κάποτε ὁ DEGRELLE, γιά νά ἀκούση τόν HITLER νά τοῦ ἀπαντᾶ χαμογελῶντας: «'Εάν ἤμουνα σάν ὅλους τούς ἄλλους, θά καθόμουνα τώρα σέ κάποιο KAFE καί θά ἔπινα ἥσυχος τήν μπύρα μου. Μαζί θά σχεδιάσουν τήν μετατροπή τῶν ἀχανῶν ἐκτάσεων τῆς Ρωσίας σέ ἐργαστηριακή κατοικία τῶν νέων τῆς Εὐρώπης, σέ μιά προσπάθεια πειραματικῆς ἑνότητος...

Οἱ θεοί τοῦ πολέμου ὅμως δέν τό θέλησαν... 'Ο ἄνθρωπος πού παρασημοφορήθηκε ὅσο κανείς ἄλλος Εὐρωπαῖος ἐθελοντής καί τραυματίσθηκε ἑπτά φορές γιά τό ὅραμα του κατέληξε κυνηγημένος στήν 'Ισπανία: «"Εξι φορές προσπάθησαν νά μέ ἀπαγάγουν... 'Ο θάνατος μέ χάϊδεψε ἀνάλαφρα χωρίς να μέ ἀγγίξη... 'Από τήν πατρίδα διατηρῶ μόνον τίς ἀναμνήσεις τοῦ δολοφονημένου μου ἀδελφοῦ καί τῶν γονέων μου, πού πέθαναν στίς φυλακές ἀπό τήν θλίψι καί τόν πόνο».

«'Εν ὀνόματι τῆς δημοκρατίας!; 'Αλλά εἶμαι περήφανος καί εὐτυχής γιά τήν ζωή μου καί ἐάν Αὔριο τό Πεπρωμένο ἐρχόταν νά μέ συναντήση θά ξανάρχιζα μέ ὅλες μου τίς δυνάμεις τούς ἴδιους σκληρούς ἀγῶνες πηγαίνοντας ἀκόμη μακρύτερα».

Μαζί μέ τούς νεκρούς συντρόφους ὁ LEON DEGRELLE θυμᾶται τίς μέρεις τῆς φωτιᾶς.

«'Η δημοκρατία, τό σύστημα αὐτό πού πολεμήσαμε τόσο σκληρός μπροστά στόν λαό, ὅσο καί στό μέτωπό, μέ μιά μανία πού δέν γνώρισε οὔτε παραχωρήσεις, οὔτε ἀνακωχές, οὔτε παύσεις».

«'Η φύσις της ὅμως παρέμεινε στό ἑτερόκλητο συνοθύλευμα τῶν ὑπανθρώπων».

«'Η καταναλωτική κοινωνία καταβροχθίζει τήν ἀνθρωπότητα μέσα σέ μιά ἀπέραντη μᾶζα, ὅπου ἡ ἁπλούστερη ἰδέα πειθαρχίας προξενεῖ φρίκη. Οἱ στραγγαλιστικές νίκησαν τό 1945, γιά νά προκύψη μιά Εὐρώπη διαλυμένη πνευματικῶς καί ἠθικῶς ἀπό τήν μανία ἑνός ὑλισμοῦ περισσότερο ἀπαιτητικοῦ παρά ποτέ».

«'Η πρωταρχική δύναμις οἰκοδομήσεως καί προστασίας τῆς Εὐρώπης, πού ἔτεινε στήν ἐξασφάλισί της ἦταν οἱ ἐθελοντές τῆς SS πολιτικό σῶμα, συνένωσις ἀγωνιστῶν μαχητῶν, élite εξαίσια, élite τοῦ πνεύματος, τοῦ αἵματος, τῆς δυνάμεως. 'Η SS προσπάθησε νά ἀποκαταστήση τήν δύναμι, τήν κυριαρχία, τό πολιτικό πνεῦμα τήν θέλησι τῆς 'Ενωμένης Εὐρώπης».

«Στό 1.200.000 τῆς SS μόνον 400.000 ἦσαν Γερμανοί. Οἱ ὑπόλοιποι ἦσαν Αὐστριακοί, Γάλλοι, Βαλλῶνοι, Φλαμανδοί, 'Ολλανοί, Δανοί, Νορβηγοί, Σουηδοί, 'Εκθονοί, Λεττονοί, Λιθουανοί, Οὐκρανοί, Κροᾶτες, Οὖγγροι, Κοζᾶκοι, 'Ελβετοί, 'Ισπανοί, 'Ιταλοί, "Ελληνες, Ρῶσοι ἀκόμη καί "Αγγλοι. 'Η SS κατέχοντας μιά πίστι καί μιά πολιτική ἑνότητα, ἔχοντας δλοκληρωτικά ἀποκόψει τά παρακλάδια ἑνός εὐτελοῦς τοπικισμοῦ, ξεπέρασε τά τοπικά σύνορα τῆς Εὐρώπης γιά νά ἀναπτύξει μιά νέα θεώρηση τοῦ κόσμου».

«'Ο πόλεμος αὐτός θά μποροῦσε νά ἐξευμενίση γιά ἕνα θετικό ἀποτέλεσμα: Νά στραγγαλίση ἀποφασιστικά τήν ἀνοησία καί τόν ἐγωϊσμό! Νά ἑνώση σ' ἕνα ὀργανικό σύμπλεγμα ὅλους τούς ἐθνικιστές, πού χωρίζουν τεχνητά σύνορα, ἐκεῖ ὅπου χιλιάδες χρόνια, πολιτισμοῦ, θρησκείας ἠθῶν καί ἐθίμων μᾶς συνδέουν κάτω ἀπό τό ἴδια πνευματική καί ἠθική προοπτική».

«'Εμεῖς αὐτό θελήσαμε. Προσπαθήσαμε, ἀγωνισθήκαμε, ὑποφέραμε τόσο. Σ' ἕνα κόσμο πνιγμένον στήν μικρότητα καί τόν νανισμό. 'Εμεῖς ἐμψυχωμένοι ἀπό ἕνα πάθος, ὑπήρξαμε δημιουργοί τῶν λαῶν· γνῶστες τοῦ Ἱστορικοῦ μας Πεπρωμένου».

GISELHER WIRSING

Σ' αὐτό τό σύντομο ἄρθρο, ὁ GISELHER WIRSING, παρουσιάζει τήν ἔννοια τῆς Εὐρώπης καί τοῦ Εὐρωπαίου, πού ἔμελλε νά ζῆ τήν πρώτη της ἧττα μπροστά στήν 'Αμερικανική ἐπιθετικότητα, μέ τό τέλος τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

'Ο WIRSING ἦταν ὁ ἐκδότης μιᾶς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἡμερησίων ἐφημερίδων τοῦ Μονάχου, τῆς «Münchner Neueste Nachrichten». Εἰδικεύετο σέ θέματα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καί σέ προβλήματα τῶν 'Αγγλοσαξωνικῶν χωρῶν. Τό σπουδαιότερο ἴσως βιβλίο εἶναι ἡ μελέτη του, «The Continent wilhout Limit», ('Η Ἤπειρος χωρίς Ὅρια), ὅπου ἀναλύει τήν 'Αμερικανική ζωή, τίς 'Αμερικανικές ἐπιχειρήσεις, τό πολιτιστικό της ἐπίπεδο καί τήν πολιτική της. Τά στοιχεῖα εἶναι πραγματικά συνταρακτικά. Μέσα ἀπό τήν προσωπικότητα τοῦ Roosvelt ἀναδύεται ἀπογυμνωμένη ἡ 'Αμερικανική ἐπιθετικότης ὄργανο μιᾶς διεστραμμένης καί ἰδιοτύπου πλουτοκρατίας καί οἱ προσβάσεις της πού ποικίλλουν ἀπό τόν μπολσεβικισμό, τίς φιλελεύθερες δημοκρατίες ἕως τίς προσωποπαγεῖς δικτατορίες.

I. 'Η Εὐρώπη δέν εἶναι γεωγραφική ἀλλά πνευματική ὀντότης:

Γιά νά ἀρχίσουμε, ὅλες οἱ ἤπειροι ἀποτελοῦν γεωγραφικές ὀντότητες. Ὅταν προφέρουμε τά ὀνόματα Βόρειος 'Αμερική, Νότιος 'Αμερική, 'Αφρική, Αὐστραλία καί 'Ασία, μία γεωγραφική μονάς μέ καθορισμένο πρίγραμμα σχηματίζεται μέσα στό μυαλό μας. Μόνον ἡ Εὐρώπη ἀποτελεῖ ἐξαίρεσι. Γνωρίζουμε φυσικά τήν ἀρχή της στίς χερσονήσους καί στά νησιά τοῦ 'Ατλαντικοῦ. Ὅσον ὅμως προχωροῦμε πρός ἀνατολάς ἡ ἤπειρος μας ἀποκτᾶ ἀκαθόριστα σύνορα. Μήπως, πολύ ὀρθά στήν Μικρά 'Ασία, λίκνο τοῦ πολιτισμοῦ τῶν 'Ιώνων δέν βρίσκεται θαμμένη μία ἀπό τίς παραδόσεις τῆς Εὐρώπης; Μήπως στούς πύργους τοῦ Ρεβάλ, σύμβολα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ χαρακτῆρος καί πολιτισμοῦ δέν κτυπᾶ ὁ παλμός τῆς ἠπείρου, παρ' ὅτι λίγο ἀνατολικώτερα στούς βάλτους τῆς Ναρόβα ζοῦν ἄνθρωποι πού ἔχουν μείνει στήν ἐποχή τῶν λιμναίων οἰκισμῶν; Οἱ γεωγράφοι ὅλων τῶν χωρῶν ποτέ δέν θά μπορέσουν νά καθορίσουν τά ὅρια τῆς Εὐρώπης. Εἶναι κάτι πολύ περισσότερο ἀπό μία ἤπειρο. 'Η Εὐρώπη εἶναι μία πνευματική ὀντότης. Αὐτός, πού εἶναι Εὐρωπαῖος, πού ἀνήκει στήν ἑνιαία πολιτιστική μας κοινότητα, μπορεῖ πάντοτε νά ἀναγνωρισθῆ ἀπό τό γεγονός ὅτι παραμένει προσκολλημένος σ' αὐτήν, ἀντλεῖ ἀπό αὐτήν τήν δύναμί του καί εἶναι βαθιά ριζωμένος στό πνεῦμα της. 'Εάν δέν συνέβαινε αὐτό θά ἦταν ἀδύνατο νά μιλήσουμε γιά μιά γεωγραφική Εὐρώπη σάν ἤπειρο ἀφ' ἑαυτῆς. 'Εάν φαντασθοῦμε πώς τά πνευματικά της χαρακτηριστικά ἔχουν ἐκλείψει, τότε ἁπλῶς ἀποτελεῖ τό δυτικώτερο τμῆμα τῆς 'Ασίας, συγκρινόμενη μέ τήν 'Ινδική χερσόνησο ἤ τήν χερσόνησο τῆς Μαλαισίας. 'Αλλά ἡ Εὐρώπη εἶναι κάτι πολύ περισσότερο. Χωρίς ἀμφιβολία εἶναι ἤπειρος. Παρ' ὅτι γεωγραφικά ἀποτελεῖ σχεδόν προϊόν φαντασίας, πολιτικά καί πνευματικά εἶναι μία δύναμις, κάτι τό ὑπαρκτό. 'Ακόμη καί σήμερα εἶναι ἡ καρδιά τοῦ κόσμου γιά τόσο ὅσο δέν θά ἐγκαταλείψη τόν ἑαυτό της.

Αὐτή ἡ σύντηξις, ἡ γεωγραφική ἀπροσδιοριστία, πού διακρίνει τήν Εὐρώπη τόσο χαρακτηριστικά ἀπό τίς ὑπολοίπους ἠπείρους, ἀποτελεῖ ἐπίσης καί τόν λόγο γιά τόν ὁποῖο ἡ συνείδησις τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἑνότητος, μετά τήν πτῶσι τῆς 'Αγίας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἐμφανίσθηκε μόνον γιά σύντομα χρονικά διαστήματα καί ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖον ὕστερα ἀπό μία σύντομη θεώρησι τῆς ἱστορίας, φθάνοντας στίς σύγχρονες παγκόσμιες συγκρούσεις, ἀντικρύζουμε μιά πληθώρα ἐντυπώσεων καί ἰδεῶν, πού σκιάζουν τό κοινό πεπρωμένο. 'Η ἐρώτησις λοιπόν ἀναφαίνεται γιά μᾶς τούς Εὐρωπαίους ὡς πρός τό ἐάν

ἐπιθυμοῦμε καί μποροῦμε νά συνεχίσουμε νά ὑπάρχουμε σ' αὐτό τό γόνιμο ἔδαφος, πού γέννησε τόν σύγχρονο κόσμο. Καί γιά νά θέσουμε τό πρόβλημα ἀλλιῶς: Θά μπορέση ἄραγε αὐτή ἡ καταιγίδα πού σαρώνει τόν κόσμο, ἔχοντας σάν ἐπίκεντρο τήν μικρή μας ἤπειρο, νά μᾶς καταστρέψη, ἐγκαταλείποντάς μας σάν ἀνίσχυρα παίγνια τῶν ἐξωευρωπαϊκῶν δυνάμεων; Αὐτές οἱ δυνάμεις ἤδη προσπαθοῦν νά γκρεμίσουν τήν συμπαγῆ θύρα τῆς ἠπείρου μας κτυπῶντας τήν Γερμανία καί τίς ὑπόλοιπες χῶρες.

II. 'Ελλάς: Παράδειγμα πρός μίμησιν καί ἀποφυγή:

Οἱ κίνδυνοι στούς ὁποίους εἶναι ἐκτεθειμένη ἡ Εὐρώπη, φαίνονται πολύ καθαρά στό παράδειγμα τῆς αἰωνίας ἀρχαίας 'Ελλάδος πρό 2.000 ἐτῶν. 'Η Εὐρώπη κατάγεται ἀπ' εὐθείας ἀπό τήν 'Ελλάδα τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος. 'Η 'Ελλάς παρήγαγε τούς πρώτους μύθους, πού ἔγιναν κτῆμα καί συνείδησις ὅλων τῶν Εὐρωπαίων. 'Ακόμη καί τό ὄνομα τῆς ἠπείρου μας εἶναι παράγωγο τῆς 'Ελληνικῆς διανοίας, μέ τόν συμβολισμό τῆς ὄμορφης νεαρῆς γυναίκας πού μεταφέρεται στήν ἰσχυρή πλάτη τοῦ θεοῦ, μεταμορφωμένου σέ ἕναν ὡραῖο ταῦρο, τό σύμβολο τῆς δυνάμεως. 'Η ἱστορία τῆς 'Ελλάδος, ἀρχή τῆς ἱστορίας τῆς Εὐρώπης, δέν εἶναι μόνον γεμάτη μέ τήν ἀξιοσέβαστη ὡραιτότητα της, τίς ρίζες τῆς τέχνης μας, τῆς φιλοσοφίας μας ἀλλά πλήρης ἑνός αἰωνίου ἐμφυλίου πολέμου, ἀγῶνος κυριαρχίας τῶν 'Αθηναίων, Σπαρτιατῶν, Θηβαίων καί Μακεδόνων. Κατά καιρούς ὑπῆρξαν κυρίαρχοι στήν 'Ελλάδα. 'Αλλά ἡ δύναμις τοῦ λαοῦ, ἡ δύναμις τῶν Πόλεων ἐξαντλήθηκε καί ἀναλώθηκε μέσα σ' αὐτούς τούς ἀγῶνες. Οἱ Πέρσες, προχώρησαν ἐν τῷ μεταξύ καί εὐτυχῶς ἀπωθήθηκαν μέ μιά τρομακτική προσπάθεια, εἰδ' ἄλλως ἡ Εὐρώπη θά εἶχε καταδικασθεῖ στό ἐπίπεδο μιᾶς ἐκφυλισμένης 'Ασίας 2.000 χρόνια πρίν, ἔχοντας χάσει κάθε ἱστορική σπουδαιότητα. 'Αλλά ὅταν διαβάζουμε τούς περίφημους λόγους τοῦ 'Αθηναίου Δημοσθένους ἐναντίον τοῦ βασιλέως Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, λόγους πού προκάλεσαν τόν τρομακτικό θαυμασμό τοῦ ἀρχαίου κόσμου, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά τούς θεωρήσουμε σάν τό τραγικό λάθος μιᾶς μεγαλοφυΐας. Ἦταν ἕνα πνεῦμα μέ παρωπίδες, πού δέν μπόρεσε νά ἀντιληφθῆ τήν κοινή ἑνότητα ἑνός πολιτισμοῦ, μέ ἀποτέλεσμα νά καταξιώνη ἐξαντλητικούς ἐμφυλίους πολέμους. Ἔτσι ἡ 'Ελλάς καταδικάσθηκε νά παρακμάση. Τό πνεῦμα της ὅμως ἐπέζησε καί κατέκτησε τόν τότε γνωστό κόσμο. Ὅμως οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι εἶχαν σταματήσει τούς κτύπους τῆς καρδιᾶς της. 'Εμεῖς, οἱ σύγχρονοι Εὐρωπαῖοι, θά πρέπη νά ἀποφασίσωμε ἐάν θά ἐπιζήσωμε σάν ἤπειρος ἤ ἐάν θά ὑποχρεωθοῦμε νά χάσουμε τήν δύναμί μας, τήν ἐλευθερία καί τό μέλλον μας σάν τραγικό ἀποτέλεσμα τῆς στενότητος τοῦ πνευματικοῦ μας ὁρίζοντας ὅπως μέ τήν περίπτωσι τῆς τραγικῆς 'Ελλάδος, στήν χαραυγή τῆς κοινῆς μας ἱστορίας.

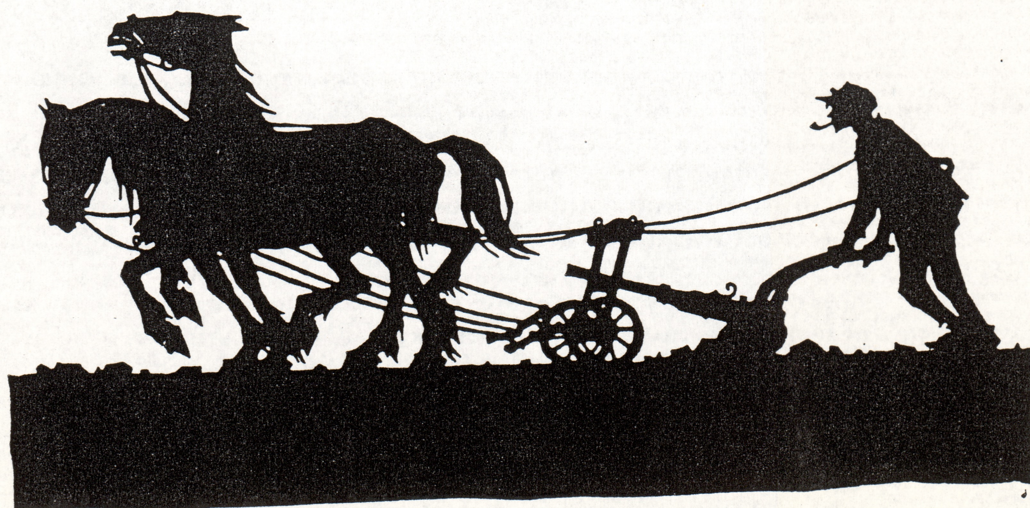
III. Οἱ Εὐρωπαϊκοί ἐμφύλιοι πόλεμοι:

Μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου ἡ Εὐρωπαϊκή μας συνείδησις καθωρίζετο ἀπό τούς Εὐρωπαϊκούς ἐμφυλίους πολέμους, πού γιά αἰῶνες κατέστρεφαν τήν ἤπειρο ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Κατά τήν διάρκεια τῶν πολέμων αὐτῶν, οἱ διάφοροι Εὐρωπαϊκοί λαοί, τά κράτη καί οἱ πρίγκηπες ἐμάχοντο ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου παρ' ὅτι ἐγνώριζαν πολύ καλά πώς ἦσαν μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογένειας. 'Ακόμη καί μετά τήν ἀνακάλυψι τῶν ὑπερποντίων ἠπείρων, ὁ ὁρίζων παρέμεινε περιορισμένος στήν Εὐρώπη. Στήν ἤπειρό μας ἐλαμβάνοντο οἱ ἀποφάσεις. Τό ὑπόλοιπο μέρος τοῦ κόσμου ἦταν ἄνευ σημασίας. 'Η «Μεγάλη Πολιτική» τῶν Εὐρωπαϊκῶν ὑπουργικῶν συμβουλίων συνίστατο στούς συνεχεῖς σχηματισμούς νέων συνασπισμῶν καί συμμαχιῶν μέ τήν βοήθεια τῶν ὁποίων οἱ Μεγάλες Δυνάμεις τῆς ἠπείρου ἀλληλοσπαράσσοντο μέ στόχο τους τήν ἀπόλυτο κυριαρχία. Ἄλλοτε ἡ Γερμανία ἀντιτίθετο στήν Γαλλία, ἄλλοτε ἡ Γαλλία ἀντιτίθετο στήν 'Ισπανία, ἄλλοτε ἡ Γαλλία, ἡ Σουηδία καί ἡ 'Ισπανία ἀντιτίθεντο στήν Γερμανία ἄλλοτε ἡ Γαλλία καί ἡ 'Αγγλία συνεμάχησαν ἐναντίον τῆς 'Ολλανδίας, ἡ Πρωσία ἐναντίον τῆς Αὐστρίας, τῆς Ρωσίας καί τῆς Γαλλίας γιά νά φθάσουμε στούς Ναπολεοντίους πολέμους, στόν πόλεμο ἑνώσεως τῆς Γερμανίας καί τέλος στόν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. 'Ακόμη καί στήν ἐποχή τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ἱστορικοῦ Leopold von Ranke, ὁ ἀγών τῶν Μεγάλων Δυνάμεων μέ στόχο τους τήν κυριαρχία ἐθεωρεῖτο σάν «Μεγάλη Πολιτικήν» ἐν συγκρίσει

μέ τά ἐξωευρωπαϊκά προβλήματα, πού ἐθεωροῦντο ἄνευ σπουδαιότητος. Αὐτό ὅμως συνέβαινε διότι ἀπό τήν ἐποχή τῆς μάχης τοῦ Leignitz, ὅπου ἡ ἀπειλή τῶν Μογγολικῶν ὀρδῶν διαλύθηκε ἀπό ἕναν στρατό Εὐρωπαίων ἱπποτῶν ὑπό τήν ἡγεσίαν τοῦ Τευτονικοῦ τάγματος, ἡ Εὐρώπη ποτέ δέν ἀντιμετώπισε σοβαρούς ἐξωτερικούς κινδύνους. Ὁ Τουρκικός κίνδυνος κατά τήν διάρκεια τοῦ XVI καί XVII αἰῶνος ἐνοποίησε τούς Εὐρωπαϊκούς λαούς, ἀλλά γιά πολύ λίγο, καθώς ἀργότερα δύο Γάλλοι βασιλεῖς, ὁ Φραγκῖσκος ὁ Α΄ καί ὁ Λουδοβῖκος ὁ ΙΔ΄, σχημάτισαν συμμαχία ἐναντίον τῆς Εὐρώπης μέ τήν ἐξωευρωπαϊκή αὐτή δύναμι. Τό αἴσθημα τῆς ἑνότητος εἶχε ἤδη πεθάνει. Θεωρῶντας λοιπόν τό πρόβλημα ἀπό τήν ἄποψι τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἑνότητος, ἡ Εὐρωπαϊκή πολιτική ὑπῆρξε πολιτική ἐμφυλίων πολέμων.

Παρ᾽ ὅλα αὐτά, ἕνα τρομακτικό ρεῦμα δυνάμεως ξεχυνόταν ἀπό τήν διχασμένη ἤπειρο, ἐπηρεάζοντας ὅλον τόν κόσμο. Ἡ Βόρειος καί Νότιος Ἀμερική ἀποτελοῦν δημιουργήματα τῆς ἠπείρου μας· ἡ μέν πρώτη τῆς Βορείας Εὐρώπης καί ἡ δευτέρα τῆς Νοτίας. Ἡ δύναμις τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν ἐπεξετάθη στήν Ἀσία. Ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς Ἀφρικῆς ἀπετέλεσε ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα ἐπιτεύγματα τῆς ἠπείρου μας, παρ᾽ ὅτι ἀκολούθησε τήν ἰδέα τοῦ ἰδιωτικοῦ καπιταλιστικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, πού σήμερα μᾶς φαίνεται ξένη καί παρωχημένη. Ὁλόκληρος ὁ σύγχρονος πολιτισμός, ἡ τεχνική καί ἡ ἐπιστήμη ξεπήδησε ταυτόχρονα ἀπό τήν ἤπειρό μας, γιά νά ἐξαπλωθῆ σ᾽ ὁλόκληρο τόν κόσμο. Ἡ Εὐρωπαϊκή σύλληψις τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἀπέκτησε ζωτικότητα καί ἀξία γιά ὁλόκληρο τόν πλανήτη. Τά Εὐρωπαϊκά πνευματικά κινήματα, ὅπως ὁ Ρεφορμισμός, ἔπαιξαν ἀποφασιστικό ρόλο στόν σχηματισμό τῆς ἱστορίας ἠπείρων σάν τήν Βόρειο Ἀμερική. Ἡ Ἰταλική, Ἰσπανική καί Ὀλλανδική τέχνη, τό Γαλλικό πνεῦμα, ἡ Γερμανική φιλοσοφία καί μουσική, ἔφθασαν στό ἀπόγειό τους κατά τήν διάρκεια τῶν ἐμφυλίων πολέμων, δημιούργησαν ἕναν νέο κόσμο ἐλευθέρας σκέψεως, ὁ ὁποῖος ἀναγνωρίσθηκε σέ πολύ μεγαλύτερη ἔκτασι ἀπ᾽ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι πολιτισμοί τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐμεῖς, οἱ Εὐρωπαῖοι, δημιουργήσαμε μιά ἀόρατη αὐτοκρατορία, πού ἐκτείνεται ἀπεριόριστα πέραν τῶν αἰσθήσεών μας. Παρά τίς διαμάχες καί τίς συκοφαντίες μας παρέμεινε ἀνεπηρέαστη ἀπό τούς Εὐρωπαϊκούς ἐμφυλίους πολέμους, γιά νά ἀναπτυχθῆ σταδιακά σέ μιά ἀδιάσπαστο ἑνότητα.

Ο ΗΡΩΙΚΟΣ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ ΣΑΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Ὁ ἡρωϊκός ρεαλισμός εἶναι μία μέθοδος, μία τάξις, μία ὑλοποίησις ἰδεῶν εἰς τήν λογοτεχνίαν καί ἐν γένει εἰς τήν τέχνην. Εἶναι μία τεχνοτροπία, μία σχολή σύνθεσις ὡραιότητος, λεπτομερείας καί ἰδεώδους.

Εἶναι μία ἄκρως ἀληθινή, ἀπό τήν ἱστορία ἐκπηγάζουσα προβολή τῶν ἡρωϊκῶν καί ἀνωτέρων ἀνθρωπίνων στοιχείων καί συνάμα μία ἀπεικόνησις τῆς καλλίστης ἐφικτῆς πραγματικότητος ὅπως αὐτή πραγματώνεται, ἐπραγματώθη ἤ θά πραγματωθῆ κατά τήν ἐπαναστατικήν πορεία τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Φυλῆς.

Τό πρωτεῦον χαρακτηριστικό βάσει τοῦ ὁποίου ἕνα ἔργο τέχνης δύναται νά καταταγῆ εἰς τήν χορείαν τῶν ἔργων τοῦ ἡρωϊκοῦ ρεαλισμοῦ, εἶναι τό ἰδεολογικόν του περιεχόμενον, ἡ ἰδία ἡ ἡρωική θεώρησις τοῦ κόσμου ἀπό τόν καλλιτέχνη.

Ὁ Ἡρωϊκός ρεαλισμός εἶναι φαινόμενο οἰκουμενικό. Ἡ ἐπανεμφάνισίς του εἰς τήν ἀρχήν τοῦ 20ου αἰῶνος ἀντικατοπτρίζει τήν βαθυτάτη ἀλλαγή εἰς τήν ἠθική συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων, τήν ἔκρηξιν τῶν ἐθνικῶν συνειδήσεων καί τήν διαμόρφωσιν μιᾶς νέας ὑγιοῦς λαϊκῆς ἀντιλήψεως τῶν ἀνθρώπων τῶν τεχνῶν. Αὐτῶν τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἀνεζήτουν μετά πάθους τόν ἥρωα-ἀγωνιστή τοῦ ἐλευθέρου ἀπό τάς σκοτεινάς δυνάμεις τοῦ Νέου Μέλλοντος. Φυσικῷ τῷ λόγῳ λοιπόν ὁ ἡρωικός ρεαλισμός ἔλαβε τήν ὁλοκληρωμένην αὐτοῦ μορφήν καί σχηματοποίησιν εἰς τήν Γερμανίαν τοῦ Γ΄ Ράιχ, ἔνθα εἶχεν καρποφορήσει τά μέγιστα ὁ ἐπαναστατικός ἐθνικοφυλετικός ἀγών. Ἡ Γερμανική γλυπτική ὡς καί αἱ λοιπαί εἰκαστικαί τέχναι μέ πρωτοπόρον τόν διαβόητον Ἄρνολντ Μπρέκερ διεδραμάτισαν ἕναν ἰδιάζοντα ρόλον εἰς τήν ἐξέλιξιν καί τελείωσιν αὐτῆς τῆς τεχνοτροπίας.

Ὁ ἡρωικός ρεαλισμός γεννήθηκε ἀπό τήν ἁρμονικήν συνένωσι τοῦ νεοκλασσικισμοῦ καί τοῦ νεορωμαντισμοῦ ὑπό τήν σκέπην τῆς φυλετικῆς φιλοσοφίας. Οὕτως ἀνέκλεισεν τό βάθος καί τήν δυναμικότητα τῆς ἀναλύσεως τῆς πραγματικότητας μέσω αἰωνίων προτύπων κεχρωσμένων ἀπό τόν πραγματισμό τῆς μητρός φύσεως.

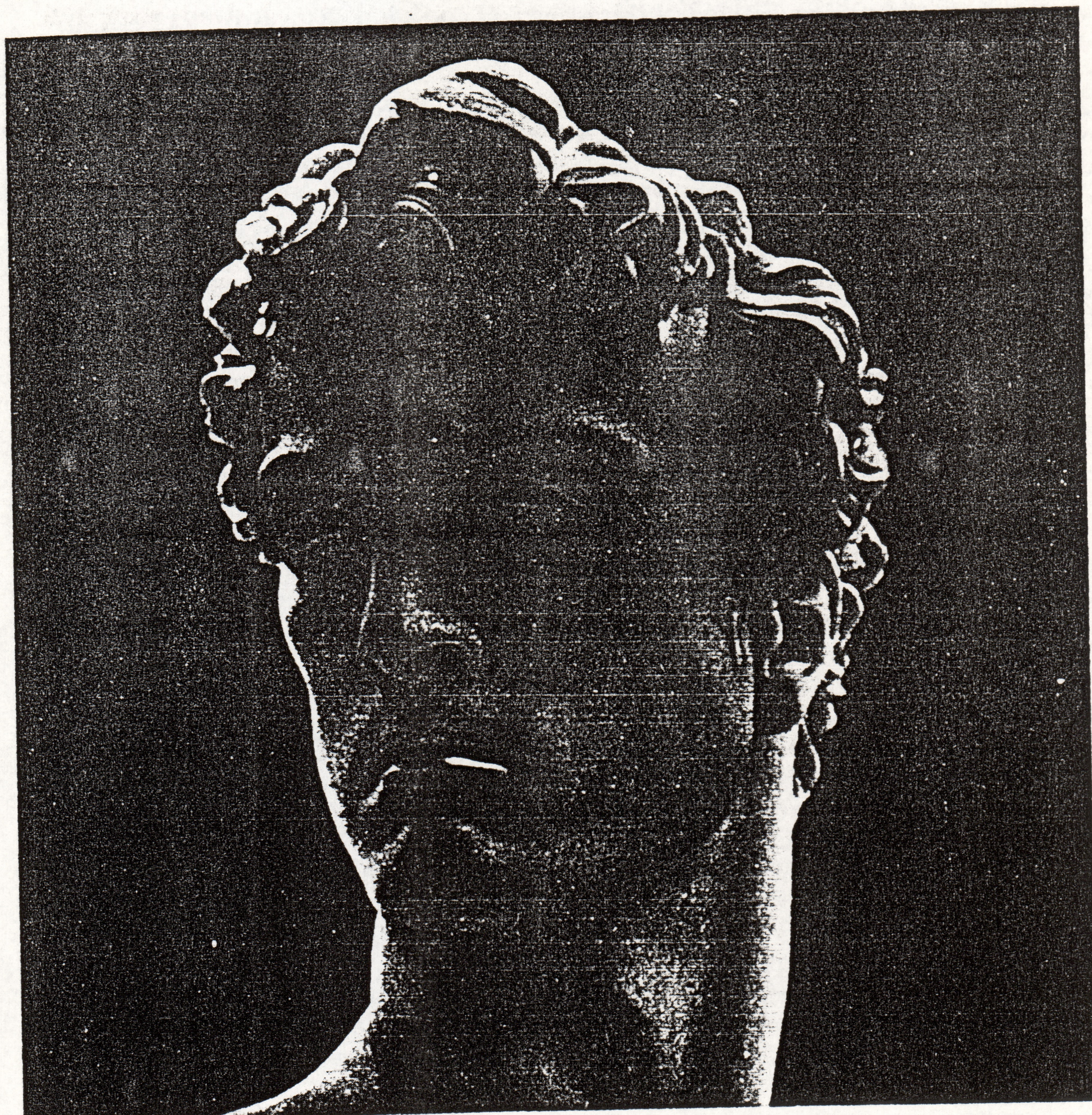
Ὥριμος, ἐκφραστικός, καθαρός, ἱστορική ἐξέλιξις συγχωνεύσεως ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν πνευματικῶν δημιουργιῶν, μέ ρίζας ἀναγομένας εἰς τά κύκλια ἔπη τῶν Ἀρίων φύλλων, μέ πηγάς βαθυτάτους καί ἀσαφοῦς συνεχείας εἰς τήν καρδία τοῦ ἀρχεγόνου φυλετικοῦ πυρῆνος.

Ἀπό τούς ἤχους καί τάς λέξεις τοῦ Ὁμήρου, μέσω τῆς EDDA, τῶν κειμένων τοῦ OSSIAN, τῶν ἐπῶν τῶν ULATES ἕως τοῦ D'ANONZIO, τοῦ Π. Γιαννόπουλου, τοῦ Ἔρνστ Γιοῦγκερ, μέ τά σχήματα τοῦ Φειδίου, τοῦ Σκόπα, τοῦ Τόρακ καί μέ τούς χρωματισμούς τοῦ WILLFRICH διά μίαν ἀνθρωπότητα ἱκανωτέρα καθαρωτέρα καί ἀληθινή Δυνατή.

Ὁ ἡρωικός ρεαλισμός ἀποτελεῖ τήν τεχνοτροπίαν ἀρχή τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς τέχνης, χωρίς αὐτό νά σημαίνη ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου καθορίζονται τά ἀσφυκτικά ὅρια μιᾶς ἐξαναγκαστικῆς ὁμοιομορφίας. Διότι ὁ ἡρωικός ρεαλισμός δέν ἀρνεῖται τήν ποικιλία τοῦ ὕφους καί τόν πλοῦτο τῆς ἀτομικῆς ποικιλομορφίας, εἶναι ἁπλῶς μία αἰσθητική καί ἰδεολογική ὁμοφωνία, ἡ πνευματική αἰχμή τοῦ μαχομένου Ἀριανισμοῦ.

Μέσω τοῦ ἡρωικοῦ ρεαλισμοῦ ὁλόκληρος ἡ Ζωή ἀποδίδεται ὡς ἔργον δημιουργικόν μέ σκοπόν τήν ἄνθησιν τῶν φυλετικῶν ἰδιοτήτων καί μέ κατευθυντήριον γραμμήν τήν ἐπάνοδον τοῦ κόσμου εἰς τήν ἀρχέγονον πορεῖαν τῶν ἀοράτων-θείων καί ἀμειλίκτων δυνάμεων. Μέ ἐπιδίωξιν τήν ἐξύψωσιν τῆς κοινωνίας μας βάσει τῆς φυσικῆς καθαρότητος, τῆς ἠθικῆς ἀλκῆς καί τοῦ ΗΡΩΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, πνεύματος αὐτοθυσίας καί πειθαρχίας. Μέ βάσιν τήν νίκην ἐπί τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καί τῆς παρακμῆς ὥστε νά βασιλεύση ἐπί τῆς Γῆς ἡ ὑγεία καί ἡ χαρά τῆς ἐργασίας, τοῦ ἔρωτος, τῆς παιδικότητος, τῆς φύσεως καί τοῦ πολέμου!

Arno Breker: κεφαλή

«Γιά τόν ἄριο ἡ πραγματική θρησκευτική ἐμπειρία ὑπῆρξε πάντοτε ἐκτός τόπου καί χρόνου, καί δέν ὑπόκειται στούς νόμους τοῦ αἰτιατοῦ, δηλαδή δέν εἶναι ὑλιστική, δέν εἶναι ἱστορική καί δέν εἶναι ὀρθολογιστική».

ALFRED ROSENBERG

ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Οἱ ἰδέες πού προῆλθαν ἀπό τίς φυσικές καί βιολογικές ἐπιστῆμες ἔπαιξαν ἀρχικά, κατά τόν προηγούμενο αἰῶνα, ἕνα σημαντικό ἱστορικό ρόλο, ρόλο προωθητικό καί λυτρωτικό πού δέν ἔχει ἀκόμη συμπληρωθῆ.

Πολλά πνεύματα, συναντῶντας μερικούς ἀφορισμούς σχετικά μέ τήν τρέχουσα πολιτική καί βρίσκοντας ὅτι οἱ ἀφορισμοί αὐτοί ἔρχονται σέ ἄμεση ἀντίθεση μέ τίς ἀρχές πού διέπουν τήν ὑπόλοιπη φύσι, θέλησαν νά ἐξετάσουν τούς ἀφορισμούς αὐτούς. Ἡ φύσις εἶναι πλασμένη βάσει μιᾶ ἀρχῆς καί ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία πλασμένη βάσει μιᾶς ἀντίθετης ἀρχῆς; ἤ οἱ δύο ἀρχές εἶναι ἴδιες; ἤ χωρίς νά εἶναι ἴδιες καί χωρίς νά εἶναι ἀντίθετες, οἱ ἀρχές αὐτές δέν εἶναι ἄραγε ἀνάλογες καί διαφορετικές ταυτόχρονα; Νά τό πρόβλημα στή διατύπωση καί μάλιστα στή σωστή διατύπωση τοῦ ὁποίου συνέβαλε πολύ ἡ βιολογία. Ἔστω καί ἄν, ἔπειτα, ἡ βιολογία ἔδωσε λαβή σέ συγχύσεις, ἔστω καί ἄν ἐξέβαλε ἁπλές αναλογίες, συχνά μακρινές, ὡς ταυτότητες, οἱ ἀρχικές ὑπηρεσίες τίς ὁποῖες προσέφερε παραμένουν ἀξέχαστες.

Οἱ πλάνες της στάθηκαν προσωρινές, ἀλλά οἱ ὑπηρεσίες πού προσέφερε εἶναι μόνιμες. Οἱ βιολογικές ἰδέες ἐπέδρασαν ὑπό μορφή διαφωτιστικῶν ὑποδείξεων, καθιστῶντας τήν πολιτική ἐπιστήμη ἱκανή νά συλλάβη σωστά, μέ τούς δικούς της τρόπους, τήν οὐσία τῆς πολιτικῆς κληρονομικότητος, τῆς πολιτικῆς ἐπιλογῆς, τῆς πολιτικῆς συνεχείας. Συνεισέφεραν ἐξ ἄλλου καί θά συνεισφέρουν ἀκόμη ὑλικές συμβολές, πού δέν εἶναι βέβαια δυνατόν νά παραμελήσουμε διότι ὅσο καί ἄν ἡ πολιτική κληρονομικότης διακρίνεται ἀπό τήν βιολογική κληρονομικότητα, ὑπάρχουν πολλές σχέσεις ἀνάμεσα σ' αὐτές τίς δυό τάξεις πραγμάτων, σχέσεις πού ἀπορρέουν ἀπό τό γεγονός ὅτι τό κοινωνικό ὄν, ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἐπίσης ἕνα ὄν πού ὑπάγεται στούς νόμους τῆς ζωῆς.

Ἡ πολιτική ἐπιστήμη εἶναι αὐτόνομη αὐτό ὅμως δέν σημαίνει ὅτι δέν ἐπικοινωνεῖ μέ τίς ἄλλες ἐπιστῆμες. Ἡ κοινωνιολογία διακρίνεται ἀπ' τή βιολογία· αὐτό ὅμως δέ σημαίνει ὅτι εἶναι ἀνάμεσα τους ξένες καί χωρίς σχέση.

Μιά κοινωνία μπορεῖ νά τείνη πρός τήν ἰσότητα, ἀλλά, στήν βιολογία, ἡ ἰσότης βρίσκεται μόνο στό νεκροταφεῖο.

Ὅσο περισσότερο τό ὄν ζῆ καί τελειοποιεῖται, τόσο περισσότερο ὁ καταμερισμός τῆς ἐργασίας ἐπιφέρει τήν ἀνισότητα τῶν λειτουργιῶν, ἡ ὁποία, μέ τή σειρά της, ἐπιφέρει μιά διαφοροποίηση τῶν ὀργάνων καί τήν ἀνισότητα ἀνάμεσα στά στοιχεῖα τους, ἔστω καί ἄν τά στοιχεῖα αὐτά ἔχουν ταυτότητα προελεύσεως· ἡ ἰσότης μπορεῖ νά βρίσκεται στό κατώτερο σκαλοπάτι τῆς κλίμακος, στή ἀφετηρία τῆς ζωῆς· καταστρέφεται ἀπό τήν πρόοδο τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς. Ἡ πρόοδος εἶναι ἐπιλεκτική καί ἀριστοκρατική.

Αὐτό δέν ἀποδεικνύει βέβαια (δέν ἀποδεικνύει ἀκόμη) ὅτι ἡ κοινωνική μας πρόοδος θά συντελεσθῆ, κατ' ἀνάγκη, ὅπως ἡ ζωική πρόοδος, εἰς βάρος τῆς ἰσότητος τῶν ἀτόμων· αὐτό δέν ἀποδεικνύει (ἀκόμη) ὅτι οἱ λειτουργίες καί τά ὄργανα τοῦ Κράτους πρέπει νά εἶναι ἄνισα ἀνάμεσα τους. Πάντως, ἡ παραπάνω διαπίστωσις εἰσάγει στά πνεύματα πού σκέπτονται, μαζί μέ τήν σαφῆ ἀντίληψη τῆς διαδικασίας, πού ἀκολουθεῖ ἡ φύσις, τό αἴσθημα ὅτι ἡ διαδικασία αὐτή δέν εἶναι διόλου ἐκείνη τήν ὁποία πρεσβεύει τό μαρξιστικό δόγμα.

Τά πνεύματα αὐτά πυό σκέπτονται καταλήγουν ἔτσι στό νά ταλαντεύωνται ἀνάμεσα σέ δύο εἰκασίες:

α) Ἴσως νά ὑπάρχη στήν φύση ἕνα ἀνθρώπινο βασίλειο (ἀνθρώπινη ἐπικυριαρχία) Regne Humain, συγκροτημένο σαν κράτος ἐν κράτει καί τοῦ ὁποίου ὁ γενικός κανονισμός διαφορετικός ἀπ' ὅλους τούς ἄλλους φυσικούς νόμους, εἶναι ἀντελῶς ἀντίθετος πρός αὐτούς καί ἰσοδυναμεῖ μέ τήν πλήρη ἀντιστροφή τους.

καί β) Ἴσως — διότι ἡ ἀπίθανη πρώτη ὑπόθεσις ἀποκρούεται, ἀπό ὅλες τίς σύγχρονες ἰδέες — ἡ ἄποψις αὐτή νά εἶναι λανθασμένη καί τό καθεστώς τοῦ ἀνθρώπινου γένους νά περιλαμβάνη ἐπίσης κατά μεγάλο ποσοστό τούς νόμους αὐταρχικότητος καί ἱεραρχίας, πού διέπουν καταφανῶς τά ἄλλα ὄντα.

CHARLES MAURRAS - MES IDEES POLITIQUES

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ὅταν ἡ Εὐρώπη πληροφορήθηκε τά δυσοίωνα μηνύματα τοῦ O.SPENGLER, ἡ ἀφηρημένη ἀπογοήτευσις τῶν μαζῶν, μετετράπη σέ βαθιά ἀνησυχία. Ἡ ἀποδοχή ἑνός μοιραίου γεγονότος, προαγγέλου ἑνός ἀπαισίου θανάτου, βύθισε τήν ἤπειρο στό κρεββάτι τοῦ μελλοθανάτου πού περίμενε ταραγμένος τό τέλος.

Ἐκεῖνοι, πού εἶχαν τήν δύναμι νά δοῦν πέρα ἀπό τό πεπρωμένο τοῦ SPENGLER καταδικάστηκαν, μέ μοναδικό κριτήριο τόν ἐπιθανάτιο φθόνο τῆς Ζωῆς. Ἀλλά χάρις σ' αὐτούς τούς ἀποκλήρους καί ξερριζωμένους ἀνθρώπους τοῦ πεπρωμένου δόθηκε μιά παράτασι στόν Πολιτισμό μας σχηματίζοντας στό λυκόφως τοῦ θανάτου, τό σχῆμα τοῦ Νέου κόσμου πού θά ἔλθη.

Ἀποτελεῖ φαινόμενο κάθε πολιτισμοῦ, νά δημιουργῇ στήν τελευταία ἀναλαμπή του τήν σπίθα τοῦ Μέλλοντος. Ἀξεπέραστο παράδειγμα πάνω στήν κρίσι καί τήν ἀνακύκλωσι τῶν Πολιτισμῶν ἀποτελεῖ τό ἔργο τοῦ Πλάτωνος. Ἔχοντας τίς ρίζες του στήν κοινωνική καί πολιτειακή κρίσι τῶν μετακλασσικῶν χρόνων, παρουσιάζει τήν μεγαλειώδη προσπάθεια τῆς θελήσεως τοῦ Ἀνθρώπου νά συμμετάσχῃ ἀποφασιστικά σέ κάθε ἐξελικτική διαδικασία τῆς Ἱστορίας καί νά γίνῃ Κύριος τοῦ Πεπρωμένου του.

I

Ὁ Πλάτων δραματίσθηκε τήν μεταφυσική σχεδόν δημιουργία καί παγίωσι ἑνός πολιτειακοῦ ὀργανισμοῦ, μέσα σ' ἕνα αἰώνιο γίγνεσθαι ὑπερνικῶντας καί ἀδιαφορῶντας γιά τήν φθορά τοῦ χρόνου. Ἄν καί κρίθηκε ἀπό πολλούς σάν οὐτοπιστής γιά τήν τελειότητα τοῦ πνευματικοῦ του οἰκοδομήματος, ἐν τούτοις στό βασικότερο παράγοντα καί συντελεστή ἐπιτυχίας τοῦ ὁράματός του, τόν ἄνθρωπο, ἀποδίδει ὅλα τά προτερήματα καί τά ἐλαττώματα πού τοῦ χάρισε ἡ φύσι, ὅπως καί τίς ἱκανότητες γιά μιά ἀσύλληπτη ἴσως βελτίωσί του. Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν, σάν ἀξία, εἶναι ὁ πρωταγωνιστής στήν σφαῖρα τῶν συμβάντων τῆς φυσικῆς κοινότητος καί ὁ καταλύτης κάθε ἱστορικοῦ γεγονότος. Εἶναι τό ὄν, τό ὁποῖον τείνει πρός τό ἀνώτατο ἰδανικό τῆς φυσικῆς κοινότητος: τό Ἀγαθό. Ἡ Πλατωνική αὐτή ἰδέα δέν εἶναι παρά ἡ δύναμις καί ἡ ἀλήθεια τῆς γνώσεως, πού παρέχει στά γιγνωσκόμενα ὄχι μόνον τήν ἱκανότητα νά γίνωνται γνωστά, ἀλλά παρουσιάζει τό εἶναι καί τήν οὐσία τους, ἐνῶ αὐτό καθ' ἑαυτό τό ἀγαθό, βρίσκεται πέραν τῆς οὐσίας καί ἀποτελεῖ προνόμιο τῶν ὀλίγων, τῶν ἐκλεκτῶν πού ἐγγίζουν τήν ἰδέα αὐτή μέσω τῆς φιλοσοφίας. Εἶναι οἱ ἄρχοντες, αὐτοί, πού εἶναι ἱκανοί νά κυβερνοῦν, σύμφωνα μέ τήν ἀρχή τῆς ἐννοίας τοῦ πολιτικοῦ δικαίου ὅπως καθορίζεται στό πρῶτο βιβλίο τῆς Πολιτείας: «Οὐδείς ἄρχων, οἱανδήποτε ἐξουσία καί ἄν ἔχῃ, ἐφ' ὅσον εἶναι ἄρχων, δέν ἀποσκοπεῖ οὔτε ἐπιβάλλει τό προσωπικό του συμφέρον, ἀλλά τό συμφέρον ἐκείνων ἐπί τῶν ὁποίων ἄρχει». Ἐδῶ θά πρέπῃ νά προσέξουμε δύο πράγματα: α) Οἱ ἄρχοντες ἐντέλλονται, ἤτοι κατέχουν τήν ἐξουσία κατόπιν ἐντολῆς τῆς φυσικῆς κοινότητος, πού ἀποβλέπει στό συμφέρον της καί β) Ἡ φυσική κοινότης ἀντιμετωπίζεται σάν ἑνιαῖο σύνολο καί ὄχι σάν διαιρετό σῶμα, ὡς πρός τό θέμα τοῦ πολιτικοῦ δικαίου. Οἱ δύο αὐτές ἀρχές πηγάζουν ἀπό τά βαθύτερα φυλετικά ἔνστικτα τῶν Ἰνδοευρωπαίων, ἐντοπίζονται δέ σέ κάθε περίοδο τῆς ἱστορίας τους, ἀπό τήν πρωτόγονο κοινότητα τῆς ἀνάγκης ἕως τό ὑπέρλαμπρο πολιτειακό οἰκοδόμημα τῶν κλασσικῶν καί μετακλασσικῶν χρόνων. Ἀκόμη καί σήμερα καμμία πολιτική δύναμις δέν μπορεῖ νά ἀνατρέψῃ τά ἔνστικτα αὐτά, πού βρίσκονται βαθιά ριζωμένα μέσα στήν ψυχή τῶν Εὐρωπαϊκῶν μαζῶν. Ἡ ἐξαπάτησίς τους μέσω φαινομενικῶν παρομοίων ἀρχῶν ὅπως ἡ ἰσότης, ἡ ἀδελφότης, ἡ λαϊκή κυριαρχία, εἶναι πρόσκαιρος ὅπως κάθε ψεῦδος καί πρωρισμένη νά ταφῇ στό νεκροταφεῖο τοῦ Χρόνου. Ἡ ἐπιβολή αὐτή τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης πηγάζει ἀπό τήν ἀπόλυτο ἀνάγκη τῶν κυριάρχων τῆς Εὐρώπης νά ἐξαφανίσουν δύο θεμελιώδεις ἀξίες

τῶν 'Ινοευρωπαίων. Τίς ἀρχές τοῦ δικαίου καί τῆς ἐλευθερίας.

"Ομως ἤδη ὁ Πλάτων, χιλιετηρίδες πρίν ἀπό τούς σημερινούς ἀγύρτες εἶχε προσδιορίσει σέ ἀτομικά καί κοινωνικά πλαίσια τήν ἔννοια τοῦ δικαίου. 'Η ψυχή, πού κυριαρχεῖ στίς ἐνέργειες καί τίς σκέψεις τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, διαιρεῖται σέ τρία μέρη: α) τό λογιστικό, πού ἔχει ὡς ἰδανική κατάστασι τήν σοφία. β) τό θυμοειδές, πού ἐγγίζει τήν τελειότητα μέσω τῆς ἀνδρείας καί γ) τό ἐπιθυμητικόν, πού τελειοποιεῖται στήν σφαῖρα τῆς σωφροσύνης, ὑποτασσόμενα στά δύο ἄλλα μέρη. Τό δίκαιο συμπληρώνει τίς τρεῖς ἀρετές, ἐπιβάλλοντας στό κάθε μέρος τῆς ψυχῆς τό ἰδικόν του ἔργον, διατηρῶντας ἀδιάσπαστη καί ἀλώβητη τήν ἑνότητά της. Κατά τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο ἡ κοινότης διαιρεῖται σέ τρία μέρη: α) τούς ἰδιοκτῆτες, πού ἐπιδιώκουν τήν ὑλική ἱκανοποίησι τῶν ἀναγκῶν τους καί τοῦ συνόλου καί οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζονται ἀπό τήν σωφροσύνη· β) τούς φύλακες, ἀκτήμονες, πού συνθέτουν τόν ἀμυντικό καί προστατευτικό ὀργανισμό τῆς κοινότητος καί χαρακτηρίζονται ἀπό τήν ἀνδρεία καί γ) τούς ἄρχοντες, πού προέρχονται ἀπό τούς φύλακες καί ἀπαρτίζουν τόν ἐγκέφαλο τῆς κοινότητος, διακρινόμενοι γιά τή σοφία τους. Τό δίκαιο ἐναγκαλίζεται καί τά τρία μέρη, ἀποτελῶντας ἀπαραίτητο προϋπόθεσι καθ' ἑνός ταυτίζεται δέ μέ τόν 'Εθνικοσοσιαλιστικό ὁρισμό τῆς οἰκειοπραξείας, μέ τό νά πράττη δηλαδή καθένας ἐκεῖνα γιά τά ὁποῖα ἔχει πλασθεῖ καί εἶναι ἱκανός νά διαπράξη, χωρίς νά ἀναλαμβάνη ἤ νά ἀναμιγνύεται σέ ἔργα ξένα πρός τό ἄτομόν του. Τήν ἀρχή αὐτή προσπαθοῦν νά ἀνατρέψουν οἱ σημερινοί κυρίαρχοι τῆς Εὐρώπης, παρουσιάζοντας χίλιες δυό φιλοσοφικές δομές, πού νά ἀναιροῦν τήν φυσική αὐτή ἰδιότητα. 'Αλλά τό μεγαλύτερο ἔγκλημά τους εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς πολιτειακῆς δομῆς πού ἐξυπηρετεῖται ἀπό τούς ἀνθρώπους, μέ ἀπώτερο σκοπό τήν καταπίεσι καί ἐξαφάνισι τῆς ἀνθρωποκεντρικῆς ἰδέας τῶν 'Αρίων, πού ἀντιγράφοντας σωστά τόν ψυχικό ὀργανισμό τοῦ ἀνθρώπου, ἐγγίζει τήν πεμπτουσία της μέ τήν δημιουργία τῆς Πλατωνικῆς πολιτειακῆς δομῆς, πού ἐξηπηρετεῖ ἀποκλειστικά καί μόνον τόν ἄνθρωπο καί κανένα ἄλλον.

'Ως πρός τήν ἔννοια τῆς ἐλευθερίας, ὁ Πλάτων ἑρμηνεύοντας τό ἐσώτατο ἀρχέτυπο τῶν 'Αρίων τήν προσδιώρισε σάν τήν ὁδό τῆς παντελοῦς γνώσεως πού ὁδηγεῖ στήν ἰδέα τοῦ 'Αγαθοῦ. Οἱ ἐξωευρωπαϊκές δυνάμεις, πού ἔχουν ἐπιβληθεῖ διά τῆς λόγχης καί τοῦ χρήματος, προσπαθοῦν νά ἐκβιάσουν τό ἔνστικτο αὐτό μέσω τῆς ἡμιμιθείας καί τῆς μετριότητος υἱοθετῶντας πιστά τόν Πλατωνικό μῦθο τοῦ σπηλαίου. Ἔχουν ἀποπειραθεῖ, καλύπτοντας μέ τήν ἔννοια τῆς ἐλευθερίας τόν χῶρο τοῦ σπηλαίου τοῦ ἠθικοῦ ὑλισμοῦ καί τοῦ ἄκρατου καταναλωτισμοῦ, νά προσδώσουν στήν ἀλήθεια, τό ἐπίχρισμα τῆς σκιᾶς καί τοῦ ἡμίφωτος. Ἔτσι δημιούργησαν χιλιάδες σπήλαια-θρησκεῖες, πού κάθε μιά τους στεγάζει ὀπαδούς ἀνάλογα μέ τά ὑπεερτονισμένα «συμφέροντά» τους, προσφέροντας πίστι καί δόγματα, ἱερεῖς καί ἄμφια, ψαλμούς καί τροπάρια· μεσάζοντες μιᾶς ὑποτιθεμένης μεταφυσικῆς ἀνύπαρκτης ἀληθείας. 'Αλλά ὅπως καί στόν Πλατωνικό μῦθο, κάποιος ξεφεύγει καί βλέπει γιά πρώτη φορά τό πραγματικό φῶς, πού καταυγάζει τό σύμπαν. Εἶναι τό αἰώνιο φῶς τῶν κοσμικῶν νόμων, πού δέν μπορεῖ νά σβεσθῆ ποτέ. 'Αποτελεῖ ἀνώτερο καθῆκον αὐτῶν, πού ἔχουν γνωρίσει τό φῶς, νά ἐπιστρέψουν, στό μεσαιωνικό σκότος τοῦ σπηλαίου, γιά νά μεταδώσουν ἔστω καί μέσω τῆς περιγραφῆς, τήν ἔννοια τοῦ φωτός, στούς φτωχούς δεσμῶτες.

II

Εἴδαμε λοιπόν πώς συστηματοποιεῖται στόν Πλάτωνα ἡ πολιτειακή παράδοσις ἀλλά καί τά διάσπαρτα στοιχεῖα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν 'Ινδοευρωπαίων σέ μία ἑνιαία πολιτειακή δομή. "Ομως αὐτή καθ' αὐτή ἡ πολιτειακή δομή ἀπαιτεῖ τό μέσον παγιώσεως καί ἐκπληρώσεως τῶν στόχων της. Τό μέσον αὐτό εἶναι ἡ παιδεία, ὄργανον τῆς πρός τά ἄνω ὠθήσεως τῆς πολιτείας, ἡ δέ φύσις της εἶναι διπλή: γυμναστική γιά τό σῶμα καί μουσική γιά τήν ψυχή. (Μέ τόν ὅρο μουσική παιδεία ἐννοεῖται ἡ ψυχική, πνευματική καί καλλιτεχνική μόρφωσις).

'Εδῶ ὅμως ἀνακύπτει τό πρόβλημα τοῦ μορφωτικοῦ ὑλικοῦ καί τῆς ἐπιλογῆς του.

Πρωταρχικό ρόλο παίζουν οἱ μῦθοι τῆς θρησκείας, οἱ ὁποῖοι καί ἀποτελοῦν ἕνα ἀπό τά σημαντικότερα, μέσα μεταφυσικῆς ἐνοράσεως τοῦ ἀνθρώπου. Κατά συνέπεια ὀφείλουν νά ἐλέγχωνται οἱ μῦθοι, πού τονίζουν τό ψεῦδος, τήν ἀδικία καί τήν ἀσέβεια. Τό σημεῖο αὐτό εἶναι βασικότατο, διότι οἱ μῦθοι ἔχουν τήν ἱκανότητα νά διαπλάθουν τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου σάν στοιχεῖα πού ἐκτείνονται πέραν τῆς ἁπτῆς πραγματικότητος.

Ἀπό ἀπόψεως μορφολογικῆς τό οὐσιαστικό περιεχόμενο τῆς μορφώσεως ἀποτελεῖται ἀπό τρία λογοτεχνικά εἴδη: α) ἀπό τήν ἁπλῆ διήγησι· β) ἀπό τήν μίμησι καί γ) ἀπό ἕνα κρᾶμα ἁπλῆς διηγήσεως καί μιμήσεως. Τά ἀντίστοιχα ὑποδείγματα εἶναι ὁ διθύραμβος, ἡ τραγωδία-κωμωδία καί τό ἔπος. Τμῆμα τῆς ὅλης ψυχοπνευματικῆς μορφώσεως εἶναι καί ἡ ᾠδική τέχνη, πού ἀποτελεῖται ἀπό τρία στοιχεῖα: α) τόν λόγο· β) τήν ἁρμονία καί γ) τόν ρυθμό. Ὅσον ἀφορᾶ τόν λόγο, δηλαδή τά κείμενα, ἰσχύουν τά περί λογοτεχνίας, ὁ δέ ρυθμός καί ἡ ἁρμονίας πρέπει νά καλλιεργοῦν ἀνδροπρεπές καί γενναῖο ἦθος.

Πολύ ὀρθά ὁ Πλάτων ἔχει παρατηρήσει πώς ἡ οὐσία τῆς ἐκπαιδεύσεως ὀφείλει νά στρέφεται κατ' ἐξοχήν στά πεδία πού διαπλάθουν τόν χαρακτῆρα καί τήν ψυχική καλλιέργεια, θεωρεῖ δέ ὡς ἄνευ οὐσιαστικῆς σημασίας τήν ἐκπαίδευσι, πού ἀποβλέπει πρός τήν ἄνετο ὑλική διαβίωσι. Ἡ ἄνετος ὑλική διαβίωσις ἀποτελεῖ προνόμιον τῆς τρίτης τάξεως, τῶν ἰδιοκτητῶν καί ὄχι αὐτῶν πού προστατεύουν τήν πολιτεία. Ἡ ἱκανοποίησις τῶν ἀνωτέρων ἀναγκῶν καί ἐπιθυμιῶν τῆς κονότητος συνιστᾶ τόν ἐπωμισμό σκληρῶν καθηκόντων καί δυσβαστάκτων εὐθυνῶν, πού γίνονται ἀποδεκτές μόνον μέσω μιᾶς ἀνωτέρας καί ἀντιϋλιστικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Ἔτσι φθάνουμε στό θέμα τῆς γυμναστικῆς. Εἶναι πασίγνωστο πώς ἡ ὑγεία καί ἡ ἀρετή τῆς ψυχῆς ἐξασφαλίζουν τήν ὑγεία τοῦ σώματος. Ὀφείλει λοιπόν ἡ σωματική ἀγωγή νά καλλιεργῇ τίς φυσικές ἱκανότητες καί νά συνοδεύεται ἀπό λιτή δίαιτα. Λόγω τοῦ ὅτι ἡ σωματική, ψυχική καί ἠθική ὑγεία εἶναι ἀλληλένδετες, ἡ ἐπίδρασις της «μουσικῆς», ἰατρικῆς καί γυμναστικῆς εἶναι ἑνιαία. Καμία ἄσκησις δέν πρέπει νά γίνεται εἰς βάρος τῶν ἄλλων, διότι καταστρέφεται ἡ ἁρμονική ἀνάπτυξις τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλοι αὐτοί, πού ἀποτελοῦν τήν πολιτεία εἶναι ἀδελφοί· εἶναι τά παιδιά τῆς γῆς, πού ἀνατρέφονται μέσα της. Γι' αὐτό τόν λόγο ἡ παιδεία ὀφείλει ἄνευ διακρίσεως νά προωθῇ πρός ἐπιλογή τά μέλη τῆς κοινότητος. Οἱ ἄρχοντες ἑπομένως ἐπαγρυπνοῦν διότι γόνοι τῆς τάξεώς των μπορεῖ νά εἶναι ἀνίκανοι γιά τό λειτούργημα τοῦ φύλακος ἐνῶ γόνοι τῆς τάξεως τῶν ἰδιοκτητῶν μπορεῖ νά διαθέτουν φυλακικές ἰδιότητες. Συνεπῶς εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ χαριστική συμπεριφορά λόγω ἀσήμων ἤ διασήμων γεννητόρων.

Καθίσταται πλέον προφανές, πώς ὁ Πλάτων μεγιστοποιεῖ, ὀρθότατα τήν σημασία τῆς παιδείας στό ὅλο πολιτειακό του οἰκοδόμημα. Ἀφ' ἧς στιγμῆς τό οὐσιαστικότερο πρόβλημα πολιτικῆς φύσεως εἶναι ἡ ἐπιλογή τῶν ἀρίστων, ἐναπόκειται στήν παιδεία ἡ σαφής καί ὀρθή ἱεράρχησίς των.

III

Οἱ λιγοστοί φύλακες δέν μπορεῖ νά εἶναι εὐτυχεῖς σύμφωνα μέ ὑλικά κριτήρια. Ἡ ζωή τους εἶναι γεμάτη ταλαιπωρίες κι αὐτό γιατί ὀφείλουν νά ἐπαγρυπνοῦν συνεχῶς γιά νά μήν χάσῃ ἡ πόλις τήν αὐτάρκειά της καί κατά συνέπεια τήν ἑνότητα καί τήν συνοχή της.

Ἀλλά κατά πόσον πραγματοποιεῖται τό ἰδανικόν κράτος τήν στιγμήν κατά τήν ὁποίαν ἡ πολιτική ζωή εὑρίσκεται σέ κατάστασι ἀποσυνθέσεως;

Ὀφείλουν λοιπόν νά ἐπισημανθοῦν τά τρωτά τῶν καθεστώτων, ἀναλόγως τῆς διαφθορᾶς καί τοῦ ἐκφυλισμοῦ των. Ἡ διαφθορά τῶν ἀρίστων ὁδηγεῖ στήν τιμοκρατία. Ἡ τιμοκρατία μιμεῖται τή νάριστοκρατία, πλήν ὅμως παρουσιάζει ἔκδηλο τήν ἀγάπη τοῦ χρήματος, τοῦ πλούτου καί τοῦ χρηματισμοῦ. Ὁ τιμοκρατικός ἄνθρωπος εἶναι φιλόνεικος, αὐθάδης, φίλαρχος, φιλότιμος καί ὅσον γηράσκει φιλοχρήματος κυριαρχεῖται δέ ἀπό τίς συναισθηματικές του ἐκρήξεις. Ὁ ἐκφυλισμός τῆς τιμοκρατίας ὁδηγεῖ στήν ὀλιγαρχία. Οἱ ὀλίγοι πλουτοκράτες ἀποκλείουν ἀπό τά κοινά τήν μᾶζα τῶν πτωχῶν. Ὁ πλοῦτος θεοποιεῖται καί ἡ ἀρετή εἶναι ἄνευ σημασίας. Ἡ ἀνικανότης κατανομῆς τῶν ἀγαθῶν καθιστᾶ

τήν πολιτεία ἀσταθῆ. 'Ο ὀλιγαρχικός περιφρονεῖ τήν παιδεία καί τήν ἀρετή· κυριαρχεῖται ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ χρήματος καί χειραγωγεῖται ἀπό ἐπιθυμίες, πού ὁδηγοῦν στήν ἀδικία καί τό κακούργημα. Ἔτσι εἶναι πανεύκολος ὁ περαιτέρω ἐκφυλισμός στήν δημοκρατία ὅταν ἡ ἀνισότης καταστήση τούς πολλούς πτωχούς ὑποχειρίους ἀποτυχημένων δημοκόπων ἤ ὀλιγαρχικῶν ὁμάδων, οἱ ὁποῖοι μέ στόχο ὑποτίθεται τήν λαϊκή ἐξουσία, ἀνατρέπουν τό καθεστώς. Χαρακτηριστικόν τῆς δημοκρατίας εἶναι ἡ ἐλευθερία τοῦ λέγειν καί πράττειν. Πολύ σύντομα μετατρέπεται σέ ἀσυδοσία, ἀναρχία καί ἐξομείωσι τῶν πάντων. Διακρίνεται γιά τήν ὑπερβολή σέ κάθε τομέα, τήν ἀσωτεία, τήν ἀναρχία καί τήν ἀναίδεια χωρίς διανοητικούς ἤ ἠθικούς φραγμούς. Τό ἀποτέλεσμα τοῦ κυκεῶνος αὐτοῦ εἶναι ἡ τελική πτῶσις στήν τυραννία. 'Από τήν ἄκρατο ἐλευθερία πηγάζει ἡ δουλεία. Κάποιος δημαγωγός ἐπιβάλλει τήν δύναμί του μέσω μιᾶς ὑποτιθεμένης φιλολαϊκῆς πολιτικῆς καί ὑποδουλώνει τούς πάντες. 'Ο τυραννικός γίνεται ἔτσι καχύποπτος καί ἐπικίνδυνος γιατί παντοῦ ἡ ἐξουσία του εἶναι αὔθραστος. Καθώς εἶναι γέννημα τοῦ δημοκρατικοῦ, φέρει ὅλα του τά ἐλαττώματα. Εἶναι τό ἔσχατο ὅριο τῆς πτώσεως.

Καί ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός; Οὔτε κάν αὐτοί οἱ ἐπικριτές του δέν ἀρνοῦνται τήν ἀριστοκρατική του ὑφή. Καί θά πρέπη πλέον νά εἶναι σαφές ὅτι ὄχι μόνο ἀκολουθεῖ πιστά τήν πολιτεία ἀλλά τήν καθαγιάζει.

'Ο ἐθνικοσοσιαλισμός εἶναι ἡ δυναμική ροπή τοῦ αἰῶνος μας ἡ παράλληλη ἀπάντησι στό πρόβλημα τῆς τωρινῆς παρακμῆς, γεννημένος ἀπό τά παιδιά τῆς γῆς, τούς ἀδελφούς τοῦ αἵματος, τήν γενιά τῶν τιτανίων ριζῶν, ἀπό τόν Προμηθέα μέχρι τόν μυστηριώδη Γκάλλαχαντ, τόν ἱππότη τοῦ Γκράαλ καί ἀπό τόν 'Απόλλωνα μέχρι τόν Μπεογούλφ τῶν παγανιστικῶν θρύλων.

«'Ο ἄναξ, οὗ τό μαντεῖόν ἐστι τό ἐν Δελφοῖς, οὔτε λέγει οὔτε κρύπτει ἀλλά σημαίνει».

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ: ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ / ΑΝΔΡΕΑ ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ / ΑΘΗΝΑΙ 1981

Ὕστερα ἀπό πληθώρα ἀμφιταλαντευομένων συγγραφέων, πού συσκότισαν παρά διευκρίνησαν τό πρόβλημα τοῦ Σιωνισμοῦ ἐν σχέσει μέ τόν Ἑλληνισμό καί τούς φυσικούς κληρονόμους του — τούς Εὐρωπαίους — βλέπουμε μέ μεγάλη ἱκανοποίησι, ἕνα δοκίμιο, προωρισμένο νά διαφωτίση ἀλλά καί νά προβληματίση, τόσο τόν μέσο, ὅσο καί τόν ἀπαιτητικό ἀναγνώστη, πάνω σ' ἕνα θέμα, πού προκαλεῖ πάντοτε κυκεῶνα ἀντιφατικῶν συζητήσεων.

Ποτέ στήν χώρα μας τό φαινόμενο τοῦ Σιωνισμοῦ δέν ἐξετάσθηκε ὁλοκληρωτικά. Οἱ κατά καιρούς δημοσιευθεῖσες ἔρευνες, ἦσαν ἔρευνες περιωρισμένης ἐκτάσεως, μέ ἀπώτερο σκοπό τήν κάλυψι κενῶν καί τήν ἄντλησι δικαιολογιῶν γιά τά δεινά καί τίς περιπέτειες τοῦ λαοῦ μας κατά τήν μακραίωνο ἱστορική του πορεία.

Οἱ ἐλλειπεῖς ἔρευνες καί τά κατά καιρούς ὕποπτα συμφέροντα εἶχαν σάν βασική τους ἐπιδίωξι, τήν παρουσίασι τοῦ Ἑβραίου, σάν ἀποδιοπομπαίου τράγου. Ἐμπνευσμένες ἀπό μιά φθηνή προπαγάνδα — πολλές φορές θεολογικοῦ χαρακτῆρος — σκόπευαν στόν συναισθηματικό κόσμο τοῦ Ἕλληνος, μέ ἀπώτερό τους ἴσως στόχο τήν δημιουργία ἑνός ἀρνητικοῦ κλίματος, πού πιθανῶς ὠδηγοῦσε σέ καταστάσεις ἀχαλίνωτες, ὁδηγούμενες ἀπό ἕνα συλλογικό μῖσος.

Γιά πρώτη φορά, ὁ Ἐκδοτικός οἶκος ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ, παρουσιάζει ἕνα βιβλίο πού ἀντιμετωπίζει, ἐπίσης γιά πρώτη φορά τό Σιωνισμό, σάν μιά γενική ἀρνητική πολιτιστική ροπή, προϊόν τοῦ Σημητικοῦ τρόπου σκέψεως. Ὁ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ-ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ τοῦ Ἀνδρέα Δενδρινοῦ (1981), ἔρχεται σέ μιά κρίσιμη φάσι τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, γιά νά βοηθήση τούς Ἕλληνες νά ἀντιληφθοῦν τήν φύσι καί τίς προσδοκίες μιᾶς πληθώρας τάσεων, ἰδεῶν, τρόπων ζωῆς, ἀλλά καί πολιτικῶν σχηματισμῶν, πού κρούοντας τίς πόρτες τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς προετοιμάζουν μ' ἕναν ἴσως καινούργιο Δούρειο ἵππο τήν ἐσωτερική της ἅλωσι.

Μέσα σ' ἕνα κείμενο 172 σελίδων, μεστό καί ταχύ ὡς πρός τήν ἀφηγηματική του μορφή, ἐκτυλίσσονται ἕνα ἕνα, τά δραματικά ἐπεισόδια τῆς ἱστορίας μας, πού ξεκινῶντας πάντοτε ἀπό τήν ἴδια ἀφετηρία, τό Σιωνιστικό πλέγμα, ὡδήγησαν τόν λαό μας σέ ἧττες, καταστροφές, δάκρυα καί ἀνείπωτο πόνο.

Ἀποφεύγοντας τήν φθηνή προπαγάνδα, ὁ συγγραφεύς κινεῖται ἀποκλειστικά καί μόνον στόν χῶρο τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, μέ συντομία, χωρίς φλυαρία καί λακωνικά συμπεράσματα.

Δέν εἶναι πρώτη φορά, πού ὁ κ. Δενδρινός ἀσχολεῖται μέ τό θέμα αὐτό ἀλλά εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού παρουσιάζει σ' ἕνα ὁλοκληρωμένο ἔργο, τά στοιχεῖα καί τίς σκέψεις του πάνω στό πρόβλημα.

Αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἑνιαία ἀντιμετώπισις τοῦ Σιωνιστικοῦ κινδύνου, πολύ πέραν τῶν καθημερινῶν προβλημάτων, πού ἀναλύει τήν καταστροφική του μανία ἀπέναντι σέ μιά πνευματική ὀντότητα, τό Ἑλληνικό πνεῦμα, εἶναι ἡ μεγάλη προσφορά τοῦ ἔργου στόν ἀναγνώστη πού βασανίζεται προσπαθῶντας νά βρῆ μιά ἀπάντησι, παραπαίοντας ἀνάμεσα σ' ἕνα καταιγισμό συνθημάτων ἐκ δεξιῶν καί ἀριστερῶν, πού συσκοτίζουν, ἀποβλακώνουν καί ὁδηγοῦν σέ παρανοήσεις.

Τέλος πολύ σωστή ἡ ἄμεσος παράθεσις τῶν πηγῶν καί τῶν παραπομπῶν, πού διευκολύνουν τόν ἀναγνώστη ἀλλά καί δέν ἀφήνουν περιθώριο ἀμφισβητήσεως τῶν παρατιθεμένων στοιχείων. Τό βιβλίο διατίθεται ἀπό τό βιβλιοπωλεῖο ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ.

Η ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

α: Ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός ὡς ἰδεῶδες ἀγωγῆς τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων

Ὅπως κάθε ἐπιστήμη, τέχνη καί φιλοσοφική θεωρία ἔτσι καί ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός ὡς θεωρία καί πράξις την ἀρχήν του ἔχει πλησίον τῶν ἐνδόξων ἡμῶν προγόνων. Οἱ προπάτορές μας ἀναμφιβόλως ἦσαν οἱ πρῶτοι ἐθνικοσοσιαλισταί. Τοῦτο γίνεται ἀντιληπτόν ἀπό τά γραπτά μνημεῖα τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας. Ἄν ἐρευνήσουμε αὐτά θά δοῦμε ὅτι ἀπό τήν Ὁμηρικήν ἐποχήν μέχρι τοῦ Χρυσοῦ Αἰῶνος τοῦ Περικλέους ὁ Ἕλλην κατείχετο ἀπό δύο μεγάλους ἀρετάς, τήν ἀγάπην πρός τήν Φυλήν καί τήν ἀγάπην πρός τήν Πατρίδα μέ τήν ὁποία ἦτο ἀρρήκτως συνδεδεμένη και ἡ θρησκεία. Αἱ δύο αὗται θεῖαι ἀρεταί ἔβαινον κατά μίαν ἀνιοῦσαν κλίμακα διαμορφώσεως, ἔφθασαν δέ κατά τούς κλασσικούς χρόνους εἰς τό τελειότατον εἶδος ἐθνικοσοσιαλισμοῦ.

Κατά τήν Ὁμηρικήν ἐποχήν ὅπου ἡ ὕπαρξις μιᾶς Φυλῆς εὑρίσκετο ἐπί τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους, ἡ δέ ἀξία τοῦ ἀτόμου ἐμετρᾶτο μέ τό μέγεθος τῶν πολεμικῶν του κατορθωμάτων, τό κατ' ἐξοχήν γνώρισμα τοῦ Ἕλληνος ἦτο ἀφ' ἑνός μέν ἡ φρόνησις ἡ προερχόμενη ἐκ τῆς πολυπειρίας καί ἐκδηλωμένη διά τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ πολεμική δραστηριότης. Οἱ Ὁμηρικοί Ἕλληνες ἠτένιζον τήν δόξαν καί ἐπόθουν τήν ὑστεροφημίαν διά τοῦτο οἱ νικῶντες καί οἱ νικώμενοι εἰς τήν μάχην ηὔχοντο νά πέσουν μετά δόξης διά νά ἀφήσουν μίαν καλήν ἀνάμνησιν εἰς τούς ἐπερχόμενους. Πρέπει ἐδῶ βεβαίως νά παρατηρήσουμε ὅτι τό πολεμικόν τοῦτο μένος ἦτο περισσότερον ἕνα εἶδος ἀτομικῆς γενναιότητος συνδεδεμένον ὅμως πάντοτε μέ μίαν γλυκύτητα ἤθους, μέ μίαν ὡραιότητα καί μεγαλοκαρδίαν ἔναντι φίλων καί συνανθρώπων. Ἕνας ὡραῖος ἱπποτισμός διέκρινε πάντοτε τούς Ὁμηρικούς εὐγενεῖς μας.

Ἀργότερον ὁ ποιητής Ἡσίοδος θέλοντας νά μετριάση τό Ὁμηρικόν τοῦτο πολεμικόν μένος ὕμνησε τήν ἀξίαν τῆς ἐργασίας καί τῆς δικαιοσύνης διά νά κάμη μέ αὐτόν τόν τρόπο ἀσφαλέστερα τά θεμέλια τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς κοινότητος. Ἐδίδαξεν ὅτι ἄνευ δικαιοσύνης δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξη Κοινότης καί ὅτι αἱ σχέσεις τῶν ἀτόμων τῆς Φυλῆς πρέπει νά διέπονται ἀπαραιτήτως ὑπ' αὐτῆς.

Βραδύτερον κατά τήν ἐποχήν τοῦ Τυρταίου τοῦ ἐμψυχωτοῦ τοῦ Δωρικοῦ Λαοῦ τῆς Σπάρτης, ὑμνήθη πάλι τό Ὁμηρικόν Πολεμικόν ἰδεῶδες ἀλλά εἰς τελειωτέραν μορφήν. Συνεδέθη δηλαδή συνειδητῶς πλέον ὁ ἡρωικός ἱπποτισμός πρός τό συμφέρον τῆς Κοινότητος καί τῆς Φυλετικῆς ἰδέας. Ὁ W. JAGER λέγει ὅτι κριτήριον διά τοῦ ὁποίου πρέπει νά δοκιμάζεται ἑκάστη ἀληθινή ἀρετή εἶναι τό κριτήριον τό ὁποῖον καθορίζει τό κοινόν συμφέρον τῆς Φυλῆς. Ἀτομικά συμφέροντα καί ἀτομικοί ὑπολογισμοί δέν πρέπει νά ὑπάρχουν καί σέ κάθε βῆμα καί κάθε ἐνέργειά του πρέπει ὁ Στρατιώτης-Πολίτης τῆς Κοινότητος νά ὁραματίζεται τήν Φυλή.

Ἡ νεολαία θά πρέπει νά διαπαιδαγωγῆται συμφώνως πρός αὐτήν τήν ἀρχήν διά νά καταστῆ δυνατόν ἡ Φυλή νά ἀποτελῆται μόνον ἀπό ἐθνικούς ἥρωας. Εὐτυχής ἦτο κατά τόν Τυρταῖον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τόν ὁποῖον ἤθελε νά πάρη ὁ Ἄρης ὁ Θεός τοῦ Πολέμου εἰς τούς κόλπους τους, διότι τό ὄνομά του θά μείνη ἀλησμόνητον καί αὐτός πού πεθαίνει πολεμῶντας περνᾶ στήν Ἀθανασία. Αὐτό ἦταν τό καθαρῶς ἐθνικόν ἰδεῶδες διά τοῦ ὁποίου διαπαιδαγωγήθησαν οἱ Σπαρτιᾶται καί ἀπέβησαν πραγματικοί ἐθνικοί ἥρωες ἄξιοι παντός θαυμασμοῦ.

Ὁ Πίνδαρος ἀργότερον ἐξῆρε τό ἀγωνιστικόν ἰδεῶδες ὑπό τήν μορφήν τοῦ ἀθλητοῦ σέ συνδυασμό μέ τήν πνευματικήν μόρφωσιν διά νά δύναται ὁ ἄνθρωπος ἀφ' ἑνός μέν νά ἀνταποκρίνεται εἰς τάς ἀνάγκας τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀφ' ἑτέρου δέ διά νά εἶναι σωματικῶς εἰς θέσιν νά ὑπερασπίση τήν ἀτομικήν του καί τήν τῆς Πατρίδος Τιμήν. Οἱ τραγικοί ποιηταί

μας ὕμνησαν ἀναλόγως τήν διαμόρφωσιν τοῦ ἀτόμου εἰς τέλειον πολίτη. Ἡ τελειότης αὐτή συνίστατο κατά τούς τραγικούς εἰς τήν ἀπόκτησιν πέντε θεμελιωδῶν διά τήν ζωή ἀρετῶν: τῆς σοφίας, τῆς ἀνδρείας, τῆς σωφροσύνης, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εὐσεβείας. Ὁ πολίτης αὐτός εἶναι κατά τούς Ἀθανάτους τραγικούς μας ψυχικῶς, πνευματικῶς καί σωματικῶς τέλειος. Τοῦτο εἶναι τό ἰδεῶδες εἰς τό ὁποῖον κατέληξεν ἡ διαμόρφωσις τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων περί ζωῆς ἀπό τῆς Ὁμηρικῆς Ἐποχῆς μέχρι τῶν Κλασσικῶν χρόνων.

Διά νά ἔλθωμεν εἰς τόν Πλάτωνα, εἰς τήν Πολιτείαν τοῦ ὁποίου κυριαρχοῦν ἐξ ὁλοκλήρου αἱ ἐθνικοσοσιαλιστικαί ἀρχαί. Εἰς τήν Πλατωνικήν Πολιτεία ἕκαστος ὀφείλει καί δικαιοῦται νά προσφέρη τήν ἐργασίαν του καί αὐτήν τήν ἴδιαν τήν ζωήν του ἀκόμη ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Φυλετικῆς Κοινότητος. Τό ἄτομο πρέπει νά ἐργάζεται διά τήν Κοινότητα ἀλλά καί νά ἀπολαμβάνη τά ἀγαθά τά προερχόμενα ἐκ τῆς κοινῆς συνεργασίας. Οἱ πρόγονοί μας κατέληξεν δι' αὐτοῦ τρόπου εἰς τό συμπέρασμα ὅτι τά ἄτομα γεννῶνται διά τήν Κοινότητα καί ὅτι ἐπομένως πρέπει κατά τάς ἀνάγκας αὐτῆς καί νά διαπαιδαγωγοῦνται, ἀλλά καί ἀντιστρόφως ὅτι ἡ Κοινότης δέν εἶναι μία ὀντότης ξένη πρός τά ἄτομα καί ὅτι σκοπόν ἔχει τήν εὐτυχία τῶν Πολιτῶν, μέ μίαν λέξιν ἡ Κοινότης εἶναι διά τούς Πολίτας.

Ὅλαι αὐταί αἱ φιλοσοφικαί ἀντιλήψεις ἐφηρμόσθησαν κατ' ἐξοχήν εἰς τήν ἀγωγήν τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ὑπό τῆς Κοινότητος καί τοῦτο διότι διά τούς προγόνους μας ἡ φιλοσοφία δέν ἦτο λόγος κενός σημασίας ἀλλά τρόπος ζωῆς. Ἡ ἀγωγή τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων εἰς τό σύνολόν της ἐξεταζομένη διεπνέετο ἀπό ἐθνικοσολιαστικές ἀρχάς. Ἄρρενες καί θήλεις ἔπρεπε νά προπαρασκευάζονται ἀπό μικρᾶς ἡλικίας ὥστε νά γίνουν ἄξιοι πολίται ἱκανοί καί ἀποδοτικαί εἰς τόν καιρόν τῆς εἰρήνης καί γενναῖοι Στρατιῶται εἰς τόν καιρό τοῦ Πολέμου. Χωρίς πάθη ταπεινά, ὀλιγαρκεῖς, ἄφοβοι, τολμηροί, ἕτοιμοι νά ὑπερασπισθοῦν τό Μεγαλεῖο τοῦ Αἵματος καί τῆς Γῆς σέ κάθε προσταγή τῆς Κοινότητος.

β: Τό Ἐθνικοσοσιαλιστικόν Σύστημα Ἀγωγῆς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Πολιτείας

Ἡ ἀγωγή τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων διεμορφώθη εἰς συγκεκροτημένων παιδαγωγικό σύστημα, παρουσιάζει δέ εἰς τήν πρᾶξιν δύο μορφάς: τήν σχολικήν καί τήν κοινωνικήν. Ἡ ἀγωγή τῶν πολιτῶν ἀφοροῦσε ἀφ' ἑνός μέν τούς παῖδας καί τούς ἐφήβους, ἀφ' ἑτέρου δέ τούς ἐνήλικας ὡς ἀναφορά τήν κοινωνική ζωήν.

Σχολική Ἀγωγή:

Κατ' πρῶτον ὀφείλουμε νά εἴπωμεν ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις ἦτο ὑποχρεωτική δι' ὅλους τούς πολίτας ἐνηλίκους καί ἀνηλίκους. Ἡ ὅλη δέ διαπαιδαγώγησις ἐτελεῖτο ὑπό τήν ἄμεσον ἐποπτείαν τῆς Πολιτείας καί βάσει τῶν Φυσικῶν Νόμων τῆς Φυλετικῆς Κοινότητος. Τό βάρος δέ τῆς Κοινοτικῆς ἐποπτείας διοχετεύετο περισσότερον εἰς τήν ἀγωγή τῶν ἐφήβων. Καί τοῦτο διότι μόνον ἐπί τῶν ἐφήβων ἕνεκα τῆς σωματικῆς καί ψυχικῆς διαπλάσεως πού πηγάζει ἀπό τήν ἡλικίαν των εἶναι δυνατόν νά εὕρη πλήρην ἐφαρμογή ἡ ἐκπαιδευτική πολιτική. Εἰς τό σχολεῖον ἡ μόρφωσις ἦτο πνευματική, σωματική καί βουλητική.

Ἡ πνευματική ἀγωγή:

Συνίστατο εἰς τήν ἀνάγνωσιν, γραφήν, ἀριθμητική, φωνητικήν μουσικήν καί ἐνόργανον μουσικήν. Διά τά τρία πρῶτα μαθήματα εἶχον τούς γραμματοδιδασκάλους, διά δέ τά δύο τελευταῖα εἶχαν τόν κιθαριστήν ὁ ὁποῖος ἐλάμβανε καί τόν μεγαλύτερον μισθόν ἐξ ὅλου τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ. Τό ἀξιοπερίεργον δι' ἡμᾶς γεγονός τῆς ἀμοιβῆς τοῦ κιθαριστοῦ ἐξηγεῖται ἄν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι μέ τήν μουσική, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο καί τό πρωτεῦον μάθημα, ἦτο ἀρρήκτως συνδεδεμένο καί τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Ὁ μουσικοδιδάσκαλος ἐδίδασκε ἐπίσης τούς θρησκευτικούς ὕμνους διά τάς δημοσίους ἑορτάς εἰς τάς ὁποίας ἐλάμβανον μέρος καί οἱ παῖδες ἀποτελοῦντες τούς χορούς. Μέ τό μάθημα τῆς μουσικῆς ἦσαν ἐπίσης συνδεδεμένα καί τά ὑπέροχα ἔργα τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Σόλωνος, τοῦ Τυρταίου κτλ. μέσω τῶν ὁποίων ἐσφυρηλατεῖτο κατά τόν πλέον θαυμάσιον τρόπον τό ἐθνικόν φρόνημα τῆς μαθητιώσης νεολαίας.

Γενικῶς δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι εἰς τό σχολεῖον ἡ πνευματική ἀγωγή ἀποσκοποῦσε ἀφ' ἑνός μέν νά ἐφοδιάση τήν νεολαία μέ τάς ἀπαραιτήτους διά τήν πρακτικήν ζωήν γνώσεις καί ἀφ' ἑτέρου νά γαλβανίση τούς νέους εἰς Ἕλληνας Πατριώτας.

Ἡ σωματική καί βουλητική ἀγωγή:

Ἀπό τούς σοφούς προγόνους μας δέν εἶχεν διαφύγει ἡ σκληρά πραγματικότης, ὅτι

δηλαδή διά νά ζήση κάποιος καί νά ἀνθέξη εἰς τήν ἀμείλικτον πάλη τῆς ζωῆς χρειάζεται ἀφ' ἑνός μέν ὑγιές καί ρωμαλέον σῶμα, ἀφ' ἑτέρου δέ σιδηρά βούλησις. 'Η σοφία μόνη χωρίς νά συνοδεύεται ἀπό ἰσχυρούς μῦς καί ἰσχυροτέραν βούλησιν δέν ἐξησφάλισε τήν ἐπιτυχίαν εἰς τήν ὑπέρωχον φυσική ζωή τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων. 'Η Θεά 'Αθηνά συμβόλιζε στήν σοφίαν ἀλλά καί τό πολεμικόν μένος τό ὁποῖον ὤφειλαν νά ἔχουν διά τόν ἀγῶνα ὑπέρ βωμῶν καί ἑστιῶν. Τά βουλεύματα τοῦ 'Ολυμπίου Διός δέν ἦσαν μόνον σοφά ἀλλά καί πολεμικά. Ο ΕΛΛΗΝ ΩΦΕΙΛΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ. Δι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγον οἱ πρόγονοί μας ἀσκοῦσαν τούς νέους εἰς τά πολεμικά ὅπλα καί εἰς τάς λοιπάς σωματικάς ἀσκήσεις. Σκληραγωγία εἰς τό ψῦχος, ζέστην, πεῖναν κλπ. συνετέλουν ἀναμφιβόλως εἰς τήν ἐκγύμνασιν τοῦ σώματος καί τῆς βουλήσεως. 'Η ἄσκησις εἰς τά πολεμικά ὅπλα ἰσχυροποιοῦσε τήν βούλησιν καί πλημμύριζε τήν καρδιά ἀπό ἀνδρικό φρόνημα.

'Ο Πλάτων εἰς τούς Νόμους Του μᾶς λέγει διά ἕνα σχολικόν πρόγραμμα εἰς τό ὁποῖον συνυπάρχει ἡ διδασκαλία τῆς πολεμικῆς τέχνης μέ τήν μουσικήν. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐπιτυγχάνεται ἡ ταυτόχρονος καί ἁρμονική ἄσκησις πνεύματος, ψυχῆς καί σώματος.

«ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΧΑΛΥΒΔΙΝΑ ΔΙΑ ΝΑ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΝΑ ΒΑΣΤΑΖΟΥΝ ΤΟΣΟΝ ΓΕΝΝΑΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ». Θεῖος Συνδιασμός!

Πρέπει νά ἀναφέρωμεν ὅτι διά τάς σωματικάς ἀσκήσεις ἐξελέγοντο κατόπιν αὐστηρῶν δοκιμασιῶν οἱ κατάλληλοι εἰδικοί διδάσκαλοι. Διά τήν σωματικήν ἀγωγήν ὑπῆρχαν δύο εἰδῶν διδάσκαλοι ὁ γυμναστής καί ὁ παιδοτρίβης. Εἰς ἕκαστο γυμνάσιο ὑπῆρχαν δύο γυμνασταί. Αὐτοί ἦσαν οἱ θεωρητικοί διδάσκαλοι τῆς γυμναστικῆς οἱ ὁποῖοι ἀνέπτυσον εἰς τούς γυμναζομένους τόν σκοπόν καί τήν λειτουργίνα κάθε μιᾶς γυμναστικῆς ἀσκήσεως. 'Ο παιδοτρίβης ἦταν τό ἐκτελεστικόν ὄργανον τοῦ Γυμναστοῦ, ἐξετέλει δηλαδή κατά ὑποδειγματικόν τρόπον τάς ἀσκήσεις πρός τούς γυμναζομένους, προνοοῦσε τούς εἰδικούς ἀθλητάς καί ἐδίδασκε τήν ὑγιεινήν τοῦ σώματος. Διά τήν ἐξάσκησιν εἰς τά πολεμικά ὅπλα εἶχαν εἰδικούς διδασκάλους τόν τοξότην καί τόν ὁπλομάχον. Αὐτοί προπονοῦσαν τούς ἐφήβους καί τούς παῖδας ἐκείνους πού εἶχαν περατώσει τάς μουσικάς σπουδάς των.

'Η σχολική ἀγωγή δι' ὀλίγων ἀπέβλεπε εἰς τήν διαμόρφωσιν ἀληθῶν 'Ελλήνων πατριωτῶν, οἱ ὁποῖοι παντοῦ καί πάντοτε νά σκέπτονται καί νά πράττουν διά τό μεγαλεῖον τῆς Φυλῆς. Διεκρίνετο δέ αὕτη διά τήν αὐστηράν πειθαρχίαν καί διά τό ἑνιαῖον τῆς κατευθύνσεως ὅλων τῶν ἐνεργειῶν τῆς Πολιτείας πρός ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτῆς.

Κοινωνική 'Αγωγή

Αὐτό ὅμως πού εἶναι καί τό πλέον ἀξιοθαύμαστον εἰς τό ἐκπαιδευτικόν σύστημα τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων ἦτο ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ ἀγωγή δέν πρέπει νά περιορίζεται μόνον εἰς τό σχολεῖον. 'Ησαν δηλαδή τῆς γνώμης ὅτι ἡ διαπαιδαγώγησις τῆς νεολαίας εἰς τό σχολεῖον δέν ἐπαρκοῦσε διά νά τήν ἐφοδιάση μέ τάς καταλλήλους δυνάμεις διά νά ἀνθέξουν εἰς τήν κοινωνικήν ζωήν. 'Η παιδική καί ἐφηβική ἡλικία εἶναι τέτοια ὥστε νά μήν ἐπιτρέπη κατά τό χρονικόν διάστημα αὐτό τήν τελειοποίησιν των. Τό συναίσθημα τό κύριον χαρακτηριστικόν τοῦ ἐφήβου δέν εἶναι ἀρκετό διά νά συντελέση εἰς τήν συνειδητήν διαμόρφωσιν ἀρχῶν καί ἀξιωμάτων τῆς ζωῆς. Διά τοῦτο χρειάζεται κατ' ἐξοχήν ἡ κρίσις, ὁ λόγος, ἡ πλήρως συνείδησις τά ὁποῖα ἐμφανίζονται βραδύτερον εἰς τόν ἄνθρωπον. 'Ο ἔφηβος ὁ ἀποφοιτῶν ἀπό τό σχολεῖον δέν ἔπρεπε νά παύση νά διαπαιδαγωγῆται καί μάλιστα εἰς μίαν περίοδον πού ἦτο ἐπιδεκτικός ἀγωγῆς καί πού ἦτο πολύ εὔκολον νά παρασυρθῆ εἰς ἀνεπιθυμήτους κατευθύνσεις. 'Ητο πολύ πιθανόν ἡ σχολική ἀγωγή νά μήν εἶχε οὐδεμίαν ἀπόδωσιν εἰς τήν κοινωνικήν καί ἀτομικήν ζωήν ἄν δέν συνεχίζετο καί ἔξω ἀπό τό σχολεῖον, εἰς τήν κοινωνία.

῎Αν σήμερον οἱ πιό πολλοί ναυαγοῦμε καί ταλαιπορούμεθα εἰς τήν βιοπάλην, ἄν σήμερον μᾶς ἔχει καταλάβει μία μελαγχολία καί ἀπαισιοδοξία διά τήν ζωήν, τοῦτο ὀφείλεται κυρίως εἰς τήν ἔλλειψιν κοινωνικῆς ἀγωγῆς. ῎Αν σήμερον πολλοί τρέπονται πρός ἀντεθνικάς καί αἰσχρᾶς σκέψεις καί ἐνεργείας ἡ κυρία αἰτία τούτων εἶναι ἡ ἀντίθεσις ἡ ὁποία παρατηρεῖται μεταξύ τῶν ἀξιωμάτων τῆς ἀγωγῆς εἰς τό σχολεῖο καί εἰς τήν κοινωνικήν ζωήν. Σήμερον δύναται κάποιος νά εἴπη ὅτι ἡ κοινωνική ζωή δέν ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς σχολικῆς, διότι εἰς τήν κοινωνίαν ἰσχύουν ἄλλαι ἀρχαί καί ἀξίαι πολύ διαφορετικαί ἀπό αὐτάς πού διδάσκεται κάποιος εἰς τό σχολεῖον. 'Από αὐτό τό σημεῖον καί ὕστερα ἀρχίζει ἡ σύγκρουσις καί τό ναυάγιον πολλῶν εἰς τήν σημερινήν κοινωνία.

Αὐτό ἦτο ἐν ὀλίγαις τό Σύστημα ᾿Αγωγῆς τῆς ᾿Αρχαίας ῾Ελληνικῆς Πολιτείς τοῦ ὁποίου συστήματος καρπός ἦτο ὁ ῾Ελληνικός Πολιτισμός. ῎Αν τώρα θέλουμε νά δώσουμε μία σύγχρονον ὀνομασία εἰς τό ἰδεῶδες ἀγωγῆς τῶν ἀρχαίων προγόνων μας τότε θά πρέπει νά τό ὀνομάσωμεν ἀδιστάκτως ἐθνικοσοσιαλιστικόν.

Leni Riffenstahl: δισκοβόλος.

ολυμπιακοι αγωνες 1936

«Νά γενῆτε σάν τόν ἀητό, πού εἶναι ὄρνεο ἡγεμονικό καί δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τά καμώματα καί τά χρυσαφιά στολίδια ἑνός πάγωνιοῦ, τοῦ συμβόλου αὐτοῦ τῆς ᾿Ανατολῆς».

Γ.Π.Γ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΛΗΘΩΝ ΓΕΜΙΣΤΟΣ

Οἱ περισσότεροι ἀπό ἐμᾶς ἔχουν τήν ἐντύπωσι ὅτι οἱ τελευταῖοι διωγμοί ἐναντίον τῆς ῾Ελληνικῆς φιλοσοφίας ἔλαβον χώραν κατά τούς πρώτους Χριστιανικούς αἰῶνας, αἰῶνας φανατισμοῦ, δογματισμοῦ καί μισαλλοδοξίας. Οἱ περισσότεροι ἀπό ἐμᾶς ἀγνοοῦν τό γεγονός τῆς δημοσίας καύσεως τῶν «Νόμων» τοῦ Πλήθωνος κατά τόν 15ον αἰώνα εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν. ᾿Εμπρηστής τῶν «Νόμων» ὁ «περίφημος» πατριάρχης Σχολάριος ὁ ὁποῖος παρέδωσεν εἰς τό πῦρ τό Νοεπλατωνικόν μύνημα τοῦ φιλοσόφου ἐξορκίζων πάντας νά συντελέσουν εἰς τήν καταστροφήν οἱουδήποτε ἀντιγράφου.

Ποῖος ὅμως ἦτο αὐτός ὁ περίφημος Γεώργιος Πλήθως Γεμιστός; ᾿Εάν κατά τήν σύγχρονον συνήθειαν θελήσωμεν νά ἀπαντήσωμεν εἰς τό ποῖος μέ τόν τῖτλον τοῦ ἐν λόγῳ προσώπου θά πρέπει νά εἴπωμεν ὅτι κατεῖχε τό ἀξίωμα τοῦ ἀνωτάτου δικαστικοῦ λειτουργοῦ εἰς τό Δεσποτάτον τοῦ Μορέως. ᾿Εάν πάλι δι᾿ ὁρισμένους, ὅπως καί διά τόν γράφοντα, εἶναι πολύ πενιχρά ἡ περιγραφή τοῦ προσώπου δι᾿ αὐτοῦ τοῦ τρόπου, τότε θά πρέπει νά εἴπωμεν ὅτι ὁ Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός ἦτο φιλόσοφος, ὁ τελευταῖος ῞Ελλην φιλόσοφος.

Τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του ἐπέρασε εἰς τήν Λακωνικήν Γῆ ὅπου καί ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν ἐνενήκοντα πέντε ἐτῶν. ῎Εχαιρε μεγάλης ἐκτιμήσεως ἀπό τούς Βυζαντινούς Αὐτοκράτορας, ἡ δέ ἐπίδρασις του εἰς τήν διαμόρφωσιν τοῦ Νεοελληνικοῦ καί Εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος εἶναι θεμελιώδης.

ΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

῾Ο Πλήθων εἰς τήν βάσιν τῆς σκέψεως Του ἦτο Νεοπλατωνικός, ἦτο ὁ τελευταῖος παγανιστής φιλόσοφος, ἕνας ἐραστής τῆς φύσεως καί τοῦ κάλλους προσηρμοσμένος εἰς τήν πραγματικότητα τοῦ 15ου αἰῶνος καί εἰς τάς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς Του καί καθόλου ρωμαντικός καί οὐτοπιστής.

᾿Εάν ὅμως βάσις τῆς σκέψεως Του ἦτο ἡ ᾿Ακαδημαϊκή γνῶσις θά πρέπει νά ἀναφερθῆ ὅτι μαζί μέ τήν Πλατωνική ἀλήθεια εἰς τό ἔργο τοῦ Πλήθωνος ὑπάρχουν ἀνάμεικτα καί ἄλλα συγγενῆ στοιχεῖα ὅπως διάφοροι Πυθαγόρειοι δοξασίαι καθώς καί στοιχεῖα ἀπό τήν πανάρχαιον Ζωροαστρικήν θρησκείαν τῶν ᾿Αρίων λαῶν τῆς ᾿Ανατολῆς.

᾿Εκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον εἶναι σχεδόν εἰς ὅλους ἄγνωστον εἶναι ὅτι ὁ Πλήθων ἦτο τό πρῶτο πνεῦμα εἰς τήν Εὐρώπη τό ὁποῖον ἀμφισβήτησε τήν τυραννία τῆς αὐθεντίας τοῦ ᾿Αριστοτέλους. Περίφημοι μαθηταί Του ὅπως ὁ Βησσαρίων, ὁ Πέτρος Καλαυρός κ.α. ἔδωσαν τό μύνημά Του εἰς τήν Δύσιν καί ἐδημιουργήθη μέσῳ αὐτῆς τῆς ἀμφισβητήσεως ἡ Εὐρωπαϊκή ᾿Αναγέννησις. ᾿Εάν κάποιος δηλαδή θά πρέπει νά θεωρηθῆ ὁ θεμελιωτής τῆς Εὐρωπαϊκῆς ᾿Αναγεννήσεως αὐτός δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Γεώργιον Πλήθωνα Γεμιστόν.

Εἰς αὐτό τό σημεῖον θά πρέπει νά ἀναφερθῆ ποῖος ἦτο ὁ φορεύς ἐκεῖνος ὅστις ἐστήριξε τό δόγμα τῆς αὐθεντίας τῆς ᾿Αριστοτελικῆς σκέψεως. Φορεύς αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἦτο ἡ Χριστιανική ἐκκλησία ἐν γένει, καί ὄχι μόνον ἡ καθολική ἐκκλησία ὅπως πιστεύουν οἱ περισσότεροι. ᾿Αρκεῖ νά εἴπωμεν ὅτι ἐπικεφαλῆς καί κορυφαῖος τῶν ᾿Αριστοτελικῶν τοῦ Βυζαντίου ἐκείνην τήν ἐποχήν ἦτο ὁ πατριάρχης Γεννάδιος Σχολάριος, τῶν δέν Πλατωνικῶν ὁ παγανιστής Πλήθων.

Τό εὔλογον ἐρώτημα τό ὁποῖον βεβαίως δημιουργεῖται εἶναι διά ποῖον λόγον ὁ Χριστιανισμός ἐνηγκαλίσθη τόν ᾿Αριστοτέλην. ῎Ισως διότι ἤθελαν εἰς τόν Σημιτικόν σκοταδισμόν των νά δώσουν μίαν

ἐπίφασιν φιλοσοφίας, φιλοσοφίας ὅμως ὄχι ἐπικινδύνου ἀλλά κατά κάποιον τρόπον φιλοσοφίας δογματικῆς καί αἰσθησιοκρατικῆς, ἐάν εἶναι δυνατόν νά ἀποκληθῆ μία τοιούτου εἴδος «φιλοσοφία» φιλοσοφια. Βεβαίως ὁ τελευταῖος ὑπεύθυνος δι' αὐτήν τήν διαστρέβλωσιν τῆς σκέψεως ἦτο ὁ 'Αριστοτέλης ὅστις εἶχε καί ἐπίγνωσιν τοῦ γεγονότος ὅτι δέν ἦτο ἕνας ἐρευνητής τοῦ Θείου καί τοῦ ἰδεατοῦ ἀλλά ἕνας ἐπιστήμων θετικῆς κατευθύνσεως ἐρευνῶν τό πρακτικόν καί τό αἰσθητόν.

'Ο 'Αριστοτέλης, ὁ μεγαλύτερος ἐπιστήμων ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἔδωσε εἰς τήν ἀνθρωπότητα τό πείραμα διά νά τό χρησιμοποιήσῃ αὕτη ὡς μέσον πρακτικῆς ἀνιχνεύσεως τῆς ὑλικῆς εὐημερίας. Δέν εἶναι ὑπεύθυνος ὁ 'Αριστοτέλης ἐάν διάφοροι διαστρεβλωταί τῆς σκέψεώς του ἐχρησιμοποίησαν τό πείραμα ὡς μέσον διά νά ἀνυψώσουν εἰς τό ἐπίπεδον τῆς θεότητος τόν ὀρθολογισμόν, τήν αἰσθησιοκρατία καί τόν ὑλισμόν.

Διά τούς πιστούς βεβαίως τῆς πλατωνικῆς σκέψεως οὐδεμίαν ἐπίδρασιν εἶχε οὐδέποτε ἡ ὑλιστική αὐτή θεώρησις τῶν πραγμάτων. Τό συντριπτικό ὅμως κτύπημα εἰς τήν αἰσθησιοκρατίαν καί τόν ὑλισμό κατέφερεν ὁ Γερμανός 'Εθνικοσοσιαλιστής Φυσικός W. HEISENBERG (Βραβεῖον Νόμπελ 1932) ὅστις διά τῆς ἀρχῆς τῆς ἀβεβαιότητος ἀπέριψεν τόν νόμον τῆς αἰτιότητος εἰς τήν φύσιν, καί ἀπέδειξεν τήν ἀνικανότηταν τῶν αἰσθήσεων καί τῆς ὕλης διά τήν κατάκτησιν τῆς 'Αληθείας, χρησιμοποιῶν μάλιστα αὐτό τό ἴδιον ἀκριβῶς τό ἐπιχείρημα των, τό πείραμα. 'Η ἀρχή τῆς ἀβεβαιότητος τοῦ HEISENBERG ἦτο ἡ πλέον μεγαλειώδης ἐκδίκησις τοῦ 'Ελληνικοῦ Πνεύματος ἐναντίον τῶν διαστρεβλωτῶν τῶν μυνημάτων Του.

'Αξίζει νά ἀναφερθῆ ἐπί τοῦ προκειμένου ἄν καί ἀπομακρυνόμεθα τοῦ κυρίου θέματος μία χαρακτηριστική προσπάθεια, ἐκ μέρους τῶν θετικιστῶν, μειώσεως τῆς Πλατωνικῆς σκέψεως. Ὅταν κατά τάς ἀρχάς τοῦ αἰῶνος μας ἐδημιουργήθη μία κυριολεκτική ἐπανάστασις εἰς τάς θετικάς ἐπιστῆμας διά τῆς ἀνακαλύψεως τῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος δέν ἄργησαν νά εὑρεθοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μέσω τῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος προσεπάθησαν νά ἀνατρέψουν τόν Πλάτωνα. Βασιζόμενος εἰς ἕν ἐκ τῆς περί οὗ ὁ λόγος θεωρίας συμπέρασμα, ὅτι δηλαδή δέν ὑπάρχουν ἰδανικοί εὐθεῖαι εἰς τήν φύσιν, ἐδημιούργησεν ὁ RIEMAN τήν ὁμώνυμόν του Γεωμετρίαν. Τότε πολλοί ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νά θριαμβολογήσουν τόν θάνατο τοῦ Εὐκλείδιου Χώρου καί τῆς Πλατωνικῆς Γεωμετρίας. 'Εκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον δέν ἀντελήφθησαν καί οὔτε πρόκειται ποτέ νά ἀντιληφθοῦν, εἶναι ὅτι ἡ Γεωμετρία τοῦ Πλάτωνος δέν ἀνέμενε ἀπό κανέναν μίαν μέσω τῶν αἰσθήσεων πιθανήν διάψευσιν εἴτε ἐπαλήθευσιν. Καί δέν τό ἀντελήφθησαν διότι ἐξ ἰδίων κρίνουν τά ἀλλότρια, διότι δέν θά μπορέσουν ποτέ νά ἀντιληφθοῦν ὅτι τά μαθηματικά τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων δέν εἶχαν καμμίαν κυριολεκτικῶς ὑλιστικήν σκοπιμότητα, ἀλλά ἀπετέλουν τό ὕψιστον μέσον μιᾶς ὑπερβατικῆς προσεγγίσεως τῆς ἀληθείας καί τοῦ πέραν τῆς ἀπάτης τῶν αἰσθήσεων αἰωνίου γίγνεσθαι.

Καί εἰς αὐτό τό σημεῖον θά πρέπει νά εἰπωθῆ, διότι πολύ λόγος δι' αὐτήν τήν θεωρία ἔγινε, ὅτι καί ἡ θεωρία τῆς σχετικότητος ἀποτελεῖ δημιούργημα τῆς Πλατωνικῆς σκέψεως. Εἰς τούς Ὅρους τοῦ Πλάτωνος, εἰς τό λεξικόν κατά κάποιον τρόπον τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας, καί εἰς τήν λέξιν χρόνος εὑρίσκομεν τήν ἑξῆς ἑρμηνεία: Χρόνος εἶναι ἡ κίνησις τοῦ ἡλίου, Η ΜΕΤΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΩΣ. Εἰς αὐτήν ἀκριβῶς τήν φράσιν «Χρόνος εἶναι ἡ μέτρησις τῆς μετακινήσεως» διακρίνεται σαφῶς ἡ σχετικότης τῆς ἐννοίας τοῦ χρόνου μέ τήν ἔννοιαν τοῦ χώρου, διότι ἄλλως δέν ὑπάρχει μετακίνησις, καί μέ τήν ἔννοιαν τῆς ταχύτητος, διότι ἄλλως δέν ὑπάρχει κίνησις.

Μέσα εἰς αὐτήν λοιπόν τήν ἐποχήν τοῦ 15ου αἰῶνος, ἐποχήν πλήρη σκοταδισμοῦ καί προκαταλείψεως, ἐνεφανίσθη ὡς κεραυνός ἐν αἰθρίᾳ τό φωτεινόν πνεῦμα τοῦ Νεοπλατωνικοῦ φιλοσόφου Πλήθωνος Γεμιστοῦ. Ἔχων νά ἀντιμετωπίση ἰσχυρούς ἀντιπάλους καί πρῶτα ἀπ' ὅλα τήν Χριστιανικήν 'Εκκλησία, ἐσκέφθη ὅτι διά τήν ἀντιμετώπησιν τῶν ὀργανωμένων δυνάμεων τοῦ σκοταδισμοῦ θά ἔπρεπε νά δημιουργήση καί αὐτός μίαν ἀνάλογον κίνησιν. Δημιουργεῖ ἔτσι τήν κίνησιν τῶν «ΕΛΛΗΝΙΖΟΝΤΩΝ» μέ ἕδραν τό περίφημον ἄντρον τοῦ εἰς τόν Ταΰγετον. Σκοπός τῆς κινήσεως ἡ ἐπανίδρυσις τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ὡς Αὐτοκρατορίας ἀκραιφνῶς 'Ελληνικῆς. 'Η δύναμις τῆς κινήσεως ξεπερνᾶ τά σύνορα τῆς 'Ελλάδος καί κατακτᾶ ὅλα τά φωτεινά πνεύματα τῆς ἀκμαιζούσης τότε 'Ιταλίας. Μέσω τῶν διακεκριμένων μαθη-

τῶν Του καί τῆς προσωπικῆς του ἀκόμη παρουσίας δίδει εἰς τήν Εὐρώπην τήν σπορά τῆς 'Αναγεννήσεως. Μετά ἀπό ἐπίσκεψίν του, εἰς τήν κατά κάποιον τρόπον ἀνεξάρτητον ἀπό τόν Παπισμόν Φλωρεντίαν, ἱδρύει ἐκεῖ Πλατωνικήν 'Ακαδημίαν. 'Ο Πέτρος Καλαυρός, ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων μαθητῶν τοῦ Πλήθωνος, διακηρύττει ἐνώπιον τῶν Παπῶν ὅτι θά καταστρέψη τόν Χριστιανισμόν.

Χαρακτηριστικόν τῆς ἐπιδράσεως τοῦ Πλήθωνος εἰς τήν 'Ιταλίαν ὅτι τό 1475 ὁ ἄρχων τῆς πόλεως Ρίμινι Σιγισμόνδος ἐξέθαψεν ἐκ Πελοποννήσου τά ὀστά τοῦ Πλήθωνος καί ὡς ἅγια λείψανα μετέφερεν αὐτά εἰς 'Ιταλίαν.

Μέ δύο λόγια ὁ Πλήθων εὐαγγελίσθη μίαν Νέαν Θρησκείαν, τήν Θρησκείαν τοῦ 'Ελληνικοῦ Πνεύματος τοῦ ὁποίου Θεός ἦτο ὁ Πλάτων, Προφήτης του δέ ὁ Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός.

Πρίν ἀναφέρουμε ὅμως τά συγκεκριμένα μέτρα τά ὁποῖα ἐπρότεινεν ὁ Πλήθων διά τήν σωτηρίαν τοῦ 'Ελληνισμοῦ θά πρέπει νά σκιαγραφήσωμεν δι' ὀλίγων τήν ἐποχήν κατά τήν ὁποίαν ἔζησεν καθώς καί τήν κατάστασιν εἰς τήν ὁποίαν εὑρίσκετο ἡ Βυζαντινή Αὐτοκρατορία τότε.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΝΟΣ

'Ο Πλήθων ὡς γνωστόν ἔζησεν κατά τήν διάρκειαν τοῦ τελευταίου αἰῶνος τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Εἶναι βεβαίως ὡραῖον νά περιγράφωμεν τά ἱστορικά γεγονότα συμφώνως μέ τόν τρόπον ὁ ὁποῖος μας συμφέρει, δέν εἶναι ὅμως αὐτό καθόλου χρήσιμον καί ἐποικοδομητικόν. Πρέπει κάποτε τέλος πάντων νά ἀντιληφθοῦν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ὅτι ἡ Πτῶσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦτο τό φυσιολογικόν ἀποτέλεσμα μιᾶς ἐπί αἰώνων σωρείας λαθῶν. 'Η βυζαντινή συνείδησις ἡ ὁποία ἐπί χίλια χρόνια ἐκαλλιεργεῖο εἰς τούς λαούς τῆς Αὐτοκρατορίας μέ μόνον συνδετικόν κρῖκον τό ὀρθόδοξον δόγμα κατέπεσεν μαζί μέ τήν Πόλιν ὡς χάρτινος πύργος. Αὐτό δέ συνέβη διότι ἡ μόνη ἀδιάφορος πρός τόν χρόνον πραγματικότης, ἡ πραγματικότης τοῦ Αἵματος δέν ἀπετέλει τήν βάσιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας.

Χαρακτηριστικῶς ὁ WILL DURANT (Παγκόσμιος 'Ιστορία τοῦ Πολιτισμοῦ, Τόμος Στ' σελίς 217) ἀναφέρει: «Καμμία ἄλλη κυβέρνησις δέν ὑπῆρξε ποτέ τόσον ἀξία νά πέση, ὅσον ἡ βυζαντινή. Ἔχουσα χάσει τήν θέλησιν νά ὑπερασπίση τόν ἑαυτόν της καί ἀνίκανος νά πείση τούς ὑπερβολικῶς σκεπτικιστάς Ἕλληνας, ὅτι εἶναι γλυκύ καί εὐγενές νά ἀποθάνουν ὑπέρ πατρίδος, δέν ἀπέστειλε στρατεύματα εἰς τούς συμμαχικούς στρατούς εἰς τόν Ἕβρον, τό Κοσσυφοπέδιον καί τήν Νικόπολιν. Διέθεσεν εἰς τόν σουλτᾶνον 12.000 ἄνδρας τό 1379 καί βυζαντινά στρατεύματα κατά διαταγήν τοῦ 'Ιωάννου Ζ' τοῦ Παλαιολόγου, ἐξηνάγκασαν τήν βυζαντινή πόλιν Φιλαδέλφειαν εἰς τήν Μικράν 'Ασίαν, νά παραδοθῆ εἰς τούς Τούρκους (1390).»

'Ο δέ H. G. WELLS εἰς τήν Παγκόσμιον 'Ιστορίαν του (Τόμος Β', σελίς 837) γράφει: Αἱ σχέσεις μεταξύ τῶν 'Οθωμανῶν σουλτάνων καί τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ὑπῆρξαν μοναδικαί εἰς τά χρονικά τῶν Μουσουλμανικῶν καί Χριστιανικῶν λαῶν. Οἱ υἱοί τῶν αὐτοκρατόρων καί τῶν βυζαντινῶν πολιτικῶν συνώδευαν τάς Τουρκικάς δυνάμεις ἀκόμη καί εἰς τό πεδίον τῆς μάχης».

Χαρακτηριστικόν παράδειγμα τῆς ἀμβλύνσεως τῆς 'Εθνικῆς συνειδήσεως πού εἶχεν ἐπιφέρει ἡ βυζαντινή νοοτροπία τά ἀναφερόμενα εἰς τό παιδομάζωμα ὑπό τοῦ ἐθνικοῦ ἱστορικοῦ Κ. Παπαρηγόπουλου ('Επίτομος 'Ιστορία τοῦ 'Ελληνικοῦ Ἔθνους, Μέρος Α', σελίς 363): «Εἶναι τόσον ἰσχυρόν τό αἴσθημα τῆς 'Ιδιοτελείας εἰς τόν ἄνθρωπον, ὥστε ὁ ἴδιος ὁ Γέρλαχ ἰσχυρίζεται ὅτι ἄλλοι γονεῖς προμύθως παρέδιδον τούς υἱούς των, τά δέ παιδία καί οἱ νέοι μέ πόθον ἀνελογίζοντο τήν πολυτελήν ζωήν, τήν ὁποίαν θά ἐπερνοῦσαν εἰς τό σεράϊ. Καί τόσον ἐμεγάλωνεν τό κακόν τοῦτο, ὥστε ὁ πρεσβευτής τῆς 'Ενετίας εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν κατά τό ἔτος 1554 Δομήνικος Τρεβιζάνος, ἀνέφερεν ὅτι τό παιδομάζωμα, τό ὁποῖον προηγουμένως ἐθεωρεῖτο ἡ μεγαλυτέρα συμφορά, κατήντησε τότε νά θεωρεῖται ὡς ἐξαιρετικόν εὐτύχημα.»

Αὐτή ἦτο ἡ ἐποχή κατά τήν ὁποίαν ἔζησεν ὁ Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός, μία ἐποχή παρακμῆς καί διαφθορᾶς ἥτις θά ἀπετέλη καί τό κύκνιον ἆσμα τοῦ 'Ελληνισμοῦ ἐάν τό φινάλε της δέν εἶχε χαρακτῆρα ἡρωϊκόν καί ἐπικόν. 'Η πτῶσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἴσως νά ἐσήμαινε τόν θάνατο τοῦ 'Ελληνισμοῦ ἐάν ἔλειπε ἡ

ἡρωϊκή θυσία τοῦ γενναίου Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, ὁ ὁποῖος μέ τό αἷμα Του ἔδωσε σάρκαν καί ὀστᾶ καί συγκεκριμένον λόγον ἐπιβιώσεως εἰς τό 'Ελληνικόν Ἔθνος. Μέ τήν θυσία Του ἀνέστησε εἰς τήν συνείδησι τοῦ λαοῦ τό παγανιστικό πρότυπο τοῦ ἥρωος - ἡμιθέου καί τοῦ ἐδημιούργησε θέλησι διά ζωήν καί ἰδανικά πρός κατάκτησιν. Διότι διά νά ἐπιβιώση μία Φυλή χρειάζεται κάποιος Μύθος καί τό ὅτι ἐπεβίωσε ἡ 'Ελληνική Φυλή κατά τά δίσεκτα ἔτη τῆς Τουρκοκρατίας ὠφείλεται εἰς τόν Μῦθον τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλιᾶ της.

'Η εὔλογος ἀπορία ὅμως ἡ ὁποία δημιουργεῖται μετά ἀπό ὅλα αὐτά εἶναι τί ἀκριβῶς ἐπρότεινε ὁ Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός διά τήν σωτηρίαν τοῦ Ἔθνους.

ΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΝΟΣ ΓΕΜΙΣΤΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Κατά τάς ἀρχάς τοῦ 15ου αἰῶνος ἡ Βυζαντινή Αὐτοκρατορία εἶχεν περιορισθῆ εἰς τήν 'Ανατολήν εἰς ὡρισμένους μόνον θύλακας - πόλεις. 'Η Μικρά 'Ασία εἶχεν κατακτηθῆ σχεδόν ὁλόκληρος ἀπό τούς Τούρκους, καθώς ἐπίσης καί ἡ Θράκη, ἡ δέ ὑπόλοιπος ἠπειρωτική 'Ελλάς ὅση δέν εἶχε κατακτηθῆ ἀπό τούς Τούρκους ἦτο διάσπαρτη ἀπό διάφορα μικρά κράτη - φέουδα. Ἔναντι αὐτῆς τῆς δυσοίωνης γεωπολιτικῆς καταστάσεως τό πρῶτον τό ὁποῖον ἐπρότεινεν ὁ Πλήθων εἰς τά πρός τόν Αὐτοκράτορα ὑπομνήματά Του ἦτο μία στρατηγική ὑποχώρησις τοῦ 'Ελληνισμοῦ εἰς τήν Πελοπόννησον. 'Η Πελοπόννησος ἦτο ἐκείνην τήν ἐποχήν ἡ μοναδική περιοχή τοῦ 'Ελληνικοῦ χώρου χωρίς προβλήματα καί μέ ὁμοιογενῆ πληθυσμόν. Διότι καθώς ἔλεγε: «Γόνιμη, σέ πολύ εὐνοϊκή γεωγραφική θέσι καί συνδυάζουσα τά προσόντα μεγάλης νήσου καί συνάμα μιᾶς στερηᾶς, ἄξιζε ἰδιαίτερη προσοχή καί φροντίδα. Οἱ κάτοικοί της χωρίς νά θυσιάζουν μεγάλες δυνάμεις μποροῦν ν' ἀποκρούσουν ἀποτελεσματικά κάθε ἐπίθεσι ἐχθρική *καί νά ἐπεκτείνουν ἀρκετά τήν κυριαρχία τους καί στίς γειτονικές περιφέρειες.* 'Η περιτείχισι τοῦ 'Ισθμοῦ εἶναι τό πιό σημαντικό βῆμα γιά τή σωτηρία καί τό μέλλον καί τώρα καί πάντοτε.» Εἰς αὐτήν τήν πρότασιν τοῦ Πλήθωνος ὑπῆρχαν σημαντικά στρατηγικά πλεονεκτήματα ἐάν ἀναλογισθῶμεν τόσον τήν ἀδυναμία τῶν Τούρκων εἰς τόν κατά θάλασσαν ἀγῶνα ὅσον καί τήν εὐχέρεια ἐφοδιασμοῦ ἡ ὁποία θά ὑπῆρχε εἰς περίπτωσιν πολιορκίας τοῦ περιτειχισμένου 'Ισθμοῦ. Ἤθελε δέ τήν Πελοπόννησον ὄχι ὡς ἕνα στατικόν κράτος, ἀλλά ὡς ὁρμητήριον τοῦ Νέου 'Ελληνισμοῦ, «ὄχι πιά στό Βυζάντιο, μά στήν Πελοπόννησο τήν πανάρχαιη 'Ακρόπολιν συμπάσης τῆς 'Ελλάδος ἔπρεπε νά στηθῆ τό ὁρμητήριο καί τό Κέντρον τοῦ Νέου 'Ελληνισμοῦ». Πρώτη πρότασις λοιπόν τοῦ Πλήθωνος ζωτικός χῶρος τῆς προσπαθείας ἀναγεννήσεως τοῦ 'Ελληνισμοῦ, ἡ Πελοπόννησος.

Δευτέρα πρότασις τοῦ Πλήθωνος ἡ ἐπιστροφή εἰς τήν ἀρχαίαν 'Ελληνική Θρησκεία. Διότι ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ἐάν κάτι περισσότερον ἀπό κάθε ἄλλο ὡδήγησε τό Βυζάντιον εἰς τήν παρακμήν (ἐάν ἐγνώρισε ποτέ ἀκμήν) ἦτο τό ἀνεθνικόν ὀρθόδοξον δόγμα μαζί μέ τά παράγωγά του: μία μοιρολατρική παθητικότητα, τόν μοναχικόν βίον καί τήν ἀταξικήν ὀπτική τῆς ὀρθοδοξίας. Ἤθελε νά ἐκτοπίση τό Στατικόν καί τό 'Αμέγεθες τῆς 'Ανατολικῆς σκέψεως μέ τήν μορφή καί τό κάλλος τοῦ 'Ελληνικοῦ Πνεύματος.

'Εκτός ὅμως ἀπό τήν περί 'Αληθείας ἀντίληψι τοῦ Πλήθωνος ὑπῆρχαν καί ἕτεροι πρακτικοί λόγοι συνηγοροῦντες εἰς τήν ἐπαναφοράν τῆς 'Αρχαίας θρησκείας. Εἰς τήν μνήμη τοῦ λαοῦ δέν διετηροῦντο πλέον αἱ ἀρχαῖαι δοξασίαι καί ἑπομένως φυσιολογικόν ἦτο μία προσπάθεια προσηλητήσεως εἰς τήν ἀρχαίαν θρησκεία νά λάβη εἰς τήν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων μορφή δυναμικοῦ ρεύματος μιᾶς νέας θρησκείας. Οἱ δέ πιστοί τῆς νέας θρησκείας τόν φανατισμό τῶν νεοφωτίστων. 'Η ἐπαναφορά δηλαδή τῆς ἀρχαίας θρησκείας, ἐκτός ἀπό τόν πρός τήν 'Αλήθειαν χαρακτῆρα καθήκοντος ὃν θά κατεῖχε, εἶχεν καί τόν χαρακτῆρα τοῦ ἀπαραιτήτου Νέου Μύθου ὅστις θά παρηγκώνιζε τόν γηρασμένον Βυζαντινό Μύθο τῆς ὀρθοδοξίας καί θά ἔδιδε τήν Δύναμιν καί τήν Θέλησιν εἰς τό Νέο 'Ελληνικόν Ἔθνος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τῆς δυνάμεως τήν ὁποίαν δύναται νά ἀντλήση ἕνας λαός ἀπό ἕναν Μῦθο μέ τήν μορφή μιᾶς νέας θρησκείας, τό παράδειγμα τῆς μεταμορφώ-

σεως τοῦ 'Αραβικοῦ ἔθνους, ἀπό τόν μωαμεθανισμόν.

Τρίτη πρότασις τοῦ Πλήθωνος διά τό Νέο Κράτος τό ὁποῖον ὁραματίζετο ἡ κατάργησις τοῦ μισθοφορικοῦ στρατοῦ καί ἡ δημιουργία Στρατοῦ 'Εθνικοῦ ἀποτελουμένου ἀποκλειστικῶς ἀπό Ἕλληνας. Θεωρεῖ δέ βασική προϋπόθεσιν τῆς ὑπάρξεως τῆς Πολιτείας του τήν δημιουργίαν Στρατοῦ ἱκανοῦ νά ἐξασφαλίση τήν Δύναμιν.

'Η τετάρτη πρότασις τοῦ Πλήθωνος ἀφορᾶ τό οἰκονομικόν σύστημα τῆς πολιτείας τῆς ὁποίας προτείνει τήν ἵδρυσιν. Γνωρίζων τήν σημασία πού ἔχει δι' ἕνα κράτος τό αὐτάρκες τῆς οἰκονομίας του προτείνει μίαν οἰκονομίαν ἐθνική χωρίς καμμίαν ἐξάρτησιν ἀπό ἐκτός τῆς χώρας εὑρισκομένους παράγοντας: «Μακρυά ἀπ' τά ξένα ἐνδυδματα κι' ἄλλα εὐτελῆ πράγματα. Εἰναι μεγάλη ἀνοησία νά νομίζουμε πώς ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό τέτοια ξένα ἐμπορεύματα. Θά εἰναι πραγματικά πολύτιμο γιά μᾶς νά χρησιμοποιοῦμε τά ἐγχώρια προϊόντα καί νά ἐξοικονομούμεθα μέ τά ροῦχα πού φτιάχνονται στόν τόπο μας.» 'Εκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον εἰναι τό πλέον ἀξιοθαύμαστον εἰς τάς προτάσεις Του διά τήν Οἰκονομίαν εἰναι ὁ καθαρῶς Κοινωνικός των χαρακτήρ. Πάνω ἀπ' ὅλα ζητάει ν' ἀναγνωρισθῆ νόμιμος ἰδιοκτήτης κάθε γῆς ἐκεῖνος πού θέλει νά τήν καλλιεργῆ πραγματικά. Μέ αὐτό τό μέτρο θέλει νά πατάξη τό καθεστώς μιᾶς ἀφύσικης δουλοπαροικίας καί συγχρόνως νά δώση εἰς τόν ἀγρότη, τόν ἀγνό ἄνθρωπο τῆς Γῆς, τήν πεποίθησι ὅτι εἰναι μέλος μιᾶς Κοινότητος ἡ ὁποία τιμᾶ τόν μόχθο του καί διά τήν ὁποίαν ἀξίζει νά θυσιάση καί αὐτήν ἀκόμη τήν ἴδια τήν ζωήν του.

Τέλος προτείνει τήν ἀναδιάρθωσιν τῆς 'Ελληνικῆς Πολιτείας ἐντός τῶν πλαισίων τῆς Πλατωνικῆς σκέψεως χωρίς ὅμως νά ἀγνοῆ καί τά δεδομένα τῆς ἐποχῆς του. Προτείνει τήν διάκρισιν τῶν πολιτῶν εἰς τρεῖς κοινωνικάς τάξεις: τούς Ἄρχοντας, οἱ ὁποῖοι θά φροντίζουν διά τήν κυβέρνησιν καί τήν ἄμυναν τῆς Πολιτείας, τούς Παραγωγούς, γεωργούς καί κτηνοτρόφους, οἱ ὁποῖοι μέ τήν προσωπικήν των ἐργασίαν κερδίζουν τήν ζωήν των καί τέλος ὡς ἐσχάτην κοινωνικήν τάξιν θεωρεῖ τούς χειροτέχνας, δηλαδή ἐμπόρους, μικροπωλητάς κ.λ.π.

'Ως κεντρικήν ἰδέα δέ τοῦ προτεινόμενου συστήματός του τοποθετεῖ τόν ἡρωϊκό τρόπον ζωῆς λέγων: «Μή ξεχνᾶπς πῶς δέν ἐπιτρέπεται οὔτε στ' ἄτομα, οὔτε στούς λαούς, οὔτε στά κράτη νά χάσουν τήν τελευταία τους ἐλπίδα».

'Από ὅλα αὐτά τά ὁποῖα προηγουμένως ἀναφέραμε καθίστανται σαφές ὅτι ἐάν ἀπό τήν σύγχρονον πολιτικήν ὁρολογίαν θελήσωμεν νά ἀποδώσωμεν ἕναν χαρακτηρισμό εἰς τόν Πλήθωνα, τότε ἀδιστάκτως θά πρέπει νά εἴπωμεν ὅτι ἦτο 'Εθνικοσοσιαλιστής.

Δι' ὀλίγων αὐτά τά ὁποῖα ὁ Πλήθρων ἐπρότεινε ἦσαν: α) 'Ορμητήριον καί κέντρον τοῦ Νέου 'Ελληνισμοῦ ἡ Πελοπόννησος β) 'Επαναφορά τῆς 'Αρχαίας 'Ελληνικῆς θρησκείας γ) 'Εθνικόν χαρακτῆρα εἰς τό Νέον Κράτος δ) Δημιουργία 'Εθνικοῦ Στρατοῦ ε) Δημιουργία 'Εθνικῆς Οἰκονομίας στ) Κοινωνική Δικαιοσύνη καί ἀνακατανομή τῆς γῆς ζ) ἀξιοκρατικόν διαχωρισμό εἰς Κοινωνικάς τάξεις βασιζόμενον εἰς τήν ἰδέα τῆς διοικητικῆς ἁρμοδιότητος η) 525 βάσιν τῶν πάντων τόν ἡρωϊκό τρόπο ζωῆς.

ΤΙ ΗΡΝΗΘΗ ΝΑ ΔΕΧΘΗ Η ΕΛΛΑΣ

Ἄν καί βεβαίως ἡ ὑπόθεσις εἰναι μία ἔννοια μακρά εὑρισκομένη ἀπό τήν ἱστορικήν ἀλήθεια ἔχω τήν πεποίθησιν ὅτι ἀξίζει τόν κόπο προκειμένου δι' αὐτά τά ὁποῖα ἐπρότεινε ὁ Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός νά κάμουμε χρῆσιν.

Ἔστω λοιπόν ὅτι ἐδημιουργεῖτο τό κράτος τό ὁποῖον ἐπρότεινε ὁ πλήθων καί ἐπεβίωνε. Πρῶτον ἐπακόλουθον αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ὅτι φορεύς τῆς ἀναγεννήσεως δέν θά ἦτο ἡ Δύσις, ἀλλά ἡ 'Ελλάς καί οὔτε θά ὑπῆρχε τό χάσμα τεσσάρων αἰώνων πλήρους ἐλλείψεως παιδείας διά τόν 'Ελληνικό λαό. Δεύτερο ἐπακόλουθο συντριπτικό καί φανταστικό ὅτι ἡ 'Αναγέννησις θά συμπορεύετο ὁμοῦ μετά τῆς ἀναβιώσεως τῆς 'Αρχαίας 'Ελληνικῆς θρησκείας. Τρίτο ἐπακόλουθο ὅτι ἀπό τήν πτῶσιν τῆς 'Οθωμανικῆς αὐτοκρατορίας πρῶτοι θά ἐπωφελούμεθα ἐμεῖς. 'Εάν τώρα ἐπαγωγικά προχωρήσωμεν εἰς τί μέ τήν σειράν των ἐπακόλουθα θά κατέληγαν οἱ τρεῖς αὐτές πιθανότητας, θά καταλήξωμεν εἰς τό συμπέρασμα ὅτι ἐάν ὁ Πλήθων εἰχε εἰσακουσθῆ ἡ

μορφή τῆς ἀνθρωπότητος σήμερον θά ἦτο διαφορετική, τό πιθανότερον δέ ὅτι ἡ μορφή αὐτή θά ἦτο ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ

Παρ' ὅλην τήν τύχην φωνῆς· βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ πού εἶχε τελικά τό μύνημα τοῦ Πλήθωνος ἡ ἐπίδρασις του εἰς τόν Νέον 'Ελληνισμό ὑπῆρξεν θεμελιώδης. Στετικῶς ὁ καθηγητής Δ. Τσάκωνας λέγει: «Χωρίς τό κίνημα τοῦ Μυστρᾶ δέν θά ὑπῆρχε Νεοελληνική 'Εθνική Συνείδησι. 'Ο Ἕλλην Κωνσταντῖνος, πού ἔπεσε ἐπί τῶν τειχῶν τῆς 'Ιερᾶς Πόλεως ἀνεπτύχθη ὑπό τήν πνευματικήν καθοδήγησιν· τοῦ Μυστρᾶ πού τόν ἡγεμόνευε φιλοσοφικά ὁ Πλήθων Γεμιστός, ἡγήτωρ μιᾶς νεοπλατωνικά προσανατολισμένης Νεοελληνικῆς 'Αναγεννήσεως».

Πνευματικά τέκνα τοῦ Πλήθωνος κατά τόν ἀναφερόμενον καθηγητῆ ἦσαν καί τά πιό ζωντανά πνεύματα τοῦ Νέου 'Ελληνισμοῦ, ὁ Π. Γιαννόπουλος καί ὁ Ἴων Δραγούμης.

'Ο Ἴων Δραγούμης περισσότερον Βυζαντινός παρά Ἕλλην, οὐδέ Περικλῆς Γιαννόπουλος ἀδίστακτα καί ἀσυμβίβαστα Ἕλλην καί μόνον Ἕλλην!

'Εκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον εἶναι τό πλέον ἀξιοθαύμαστον εἰς τόν Περικλῆ Γιαννόπουλο εἶναι τό αἴσθημα ἀηδίας πού ἐδημιουργήθη εἰς τήν 'Ελληνική ψυχή του διά τόν νεοελληνικό ραγιαδισμό. Τό δυστύχημα ὅμως, διά τήν 'Ελλάδα ἦτο ὅτι αὐτό τό αἴσθημα ἀηδίας τελικῶς τόν κατέβαλεν καί μετέτρεψεν τήν θέλησίν του σέ δύναμη αὐτοκαταστροφῆς.

'Από τῆς ἐποχῆς τοῦ Πλήθωνος ἔχουν περάσει πέντε ὁλόκληρος αἰῶνες καί ἀκόμη ὁ Νέος 'Ελληνισμός δέν ἔχει βρῆ τήν δική του, τήν ἀποκλειστικά καί αὐθεντικά δική του μορφή. Πολλοί ἦταν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἰς τήν θέσιν ἑνός ἐθνικοῦ ἑλληνικοῦ ἰδεώδους ἐπρότεινον τήν τοποθέτησιν μιᾶς ἐννοίας σαθρῆς, μιᾶς ἐννοίας πού ἀποτελεῖ καί τήν φυσική συνέχεια τῆς βυζαντινῆς συνειδήσεως, τῆς ἐννοίας τῆς Ρωμιοσύνης. Εἰς ὅλους αὐτούς θά πρέπει νά ἀπαντήσωμεν μέ Δύναμιν καί ἐπιμονήν ὅτι ὁ 'Ελληνισμός θά νικήση, ἀκόμη καί ἐάν τίμημα τῆς Νίκης του θά εἶναι καπνίζοντα ἐρείπια.

'Αθηνᾶ
Παράσταση ἀπό ἀμφορέα τοῦ 'Ανδοκίδη τοῦ 520 π.Χ.

250

NS KAMPFRUF

KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS – UND AUFBAUORGANISATION

NSDAP–AO, P.O. BOX 6414, LINCOLN, NEBRASKA, 68506, U.S.A.

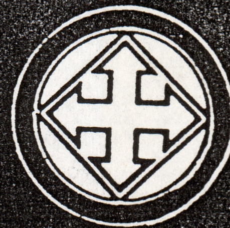
NOUVEL ORDRE EUROPÉEN

G.-A. Amaudruz,
Case Ville 2428,
Lausanne (Suisse)

LEAGUE REVIEW

9/11 Kensington High Street,
London, .
W8 5NP

NATIONAL SOCIALIST WHITE PEOPLE'S PARTY

2507 N. Franklin Rd., Arlington, VA
22201–524-2175 USA